

Darghaz.

„Živý štítý“, odušil Ieronýmus, „Chtěj nás poslat dopředu jako živý štítý a potom se táhnout za náma a řešit věci po svym“.

Príslušníci Komendy se podle Flašinetářových slov usnesli na tom, že zásadní je, aby z té šlamastyky vytřískali co nejvíc, tedy aby zajistili smrt druhého z Kaerstagů a obě upřít těla, přinejmenším hlavy, donesli do civilizace. A aby uchvátili jakoukoli hodnotnou kořist dříve, než přitáhne Teydrik.

„Tím myslej prince Teydrika s armádou“.

„Teydrik ale vyslal Lubinu“, namítl kudůk Fenx, „Proč by Teydrik posílal Lubinu, když by chtěl sám přitáhnout s armádou?“.

Ieronýmus pokrčil rameny, ale stál si za tím, že Erich si je Teydrikovým tažením naprosto jistý a že operace Mlat ve skutečnosti není to, co tady provádí Nurnští s torzem Komendy Purigatos.

„Operace Mlat je podle všeho označení pro vítězný tažení Teydrikova vojska proti nemrtvým“.

Nif Bouřlivák se posadil a zahýbal pažemi.

„Ten Erich je pěkněj hajzl“, zachroptěl vůdce Nurnských, „Vobral toho upejra vo prsten a zlatej řetěz“.

* * *

Erich Krumm u Vranina domku dalekosáhle vysvětloval Nifovi o strašné ráně, která dopadla na Komendu, a po očku sledoval, jestli se někdo z Nurnských neblíží. Nif mlčel a pohádce o bolestivých zraněních a ztrátě dlouholetých přátel trpělivě naslouchal. Když Erich nakousl, že Zanzil s Ramullem se s mrtvými chtějí důstojně a v tichosti rozloučit a uložit je do země k věčnému odpočinku, nesnažil se namítnout, že Komenda Purigatos přeci své mrtvé nepohřbívá a na hrobech nelká. Že je nechává ležet tam, kde padli, odhlavené a obrané o všechny ty houžve a šipky do kuší. Nechal velitele Komendy Purigatos pěkně vymluvit, aby si vychutnal protiútok. A potom na něj vyjel s tím, co ukradl tomu upírovi.

* * *

Nurnští sledovali ty dva u domku, jak se do sebe naráz zaklesli a drapli se pod krkem. Vlastně Nif drapl Ericha za límec a něco na něj hřimal. A Erich barbara chytil za rameno a snažil se ho odtrhnout. Muži z Komendy tam vzadu strnuli. Jenže hádka tak jak vzplála, zase opadla. Erich nakvašeně odkráčel ke svým a Nif se vrátil k družině rozesazené na batozích.

„Je to vyřešený“, řekl Nif a upravil si pomačkaný rukáv, „Dělíme se. Jdeme sami za sebe“.

„Aha...“, založil ruce na hrudi Darghaz.

Přišel Erich Krumm a hodil po Nifovi řetěz.

„Udav se!“.

„Jo...“, zabručel spokojeně barbar.

„Teď jenom nevím, jestli mám mít radost, nebo navopak“, zaváhal Ieronýmus, když velitel Komendy rázným krokem odpochoďoval zpátky ke svým.

„Přišli jsme vo tři chlapy“, podotkl Babačan Borůvka, „Vlastně vo šest během poslední hodiny“.

„Ale zato se nám votevřej novj možnosti“, namítl spokojeně Otakáro.

„Můžu se zeptat kde?“.

„Tam“, ukázal bořimský hobit k ústí štoly.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 122

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1090 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu * Hranice - část sedmá *

Motto tohoto čísla

„...*My neutíkáme, my umíráme...*“

Grub

Zápisky střelmistra aneb Grubova jízda na huntu

Sepsal Grub

3

Tady se jasně prokázalo, jak snadný je přijít k úhoně a jak je třeba bejt vopatrnej za každých okolností. A taky to, jak málo vlastně život družiníka pro zbytek znamená. Pokud nejste se Společenstvem fakt dlouho, tak to znamená vobrat mrtvolu, zahrabat a jede se dál. Tohle je na tom asi to nejhorší, ta určitá neúcta. Nasadím pro někoho krk, pak on pro mě, pak si dáme spolu flašku, podělíme o poslední žvanec, prostřídáme holku a ... pak tě brachu voberu a zahrabu jak psa. Měl jsi smůlu, já kliku a šlus. Konec. Co se stalo, nic neznám. A když to potáhneš dlouho, tak tvoje kosti možná někdo vodtáhne na hřbetu domu. Ale tak to tady chodí, je potřeba to přijmout, i když kus něčeho v tobě umře. Ale zas ti to dá sílu jít dál. Snad. Tohle je potřeba si v sobě vyjasnit a pochopit, že se každěj s tím nák musí vyrovnat. Ale Káplo měl kliku, umřel skoro doma a tak měl docela pěkněj pohřeb. Skoro doma.

A tak se pokračovalo. Hlavní síla zajistí tábor v lese a já vyrazím do Nurnu zajistit informace vo Meziřečí, přespím tam a ráno se potkám se zbytkem, tj. Nif a Vesta s Kalivodou bude vyrážet z Liscannoru. A dojedeme zbytek. Inu, stalo se, že sem nákras a pár informací zajistil v knihovně Velkého Labratoria a páč bylo ještě brzo, tak sem vyrazil do Liscannoru, stejně měli vyrážet ráno. Hovno. Vyrázili si už navečer a na mě se vybodli. A tady sem si poprvé vzpomněl na oblíbené Jonasovo úsloví – hrozen hovad. Hovad! To je přesné. Jak a proč tohle náhle změnili, když o nic nešlo? Co když půjde do tuhého? Aha... Seru na ně, já se držím toho, co se dohodlo. A jdu spát, ráno je doženu. Hrozen jeden.

Dohnal jsem je odpoledne. V lese, kde u cesty seděl Kalivoda a tvářil se, jak kdyby se mu něco stalo. A taky že jo. Vybodli se na trpaslíka a Osud jim to hnedle vrátil. Večer se hrozen spojil se zbytkem a pak je přepadli. Souviselo to s Nostrillou, s tou jeho údajně unesenou holkou a s těma propuštěncema. Ale chlapiska jim rozbili držky, takže se tahle kapitola téměř uzavřela. No téměř, páč ta povedená holka vod Nostrilly nebyla unesená, ale sama se unesla, aby mohla vytáhnout z fotra prachy. A ty prachy chtěj dostat v Plyji, což byla vesnice zrovínka v tom Meziřečí. Takže dobrý, na to se dá kouknout, až budeme dělat pro Kalivodu a není třeba se v tom teď babrat. Nostrilla potáhne s náma a časem se uvidí. Akorát se musí schovat, přejí jen je uteklej před vyšetřováním. Jo a Kalivoda, ten se taky musí schovat, aspoň

napřahoval svalnatou pazouru s opečenou kančí kýtou. Nikolí poprvé, ale teď ho tak nějak vůně té božské krmě zašimrala v chřípí. Stačilo jen sevřít čelisti a zuby by se zabořily do voňavého masa. Ne, na nekonečnou hostinu je ještě příliš brzy. Dnes ještě ne, ne teď a ne tady. Držet se vzadu a louskat vlastní suchary.

Pobilí několik kostlivců u vozů, ale ti nebyli ozbrojeni. Pár skeletálních koní se útoku ani nebránilo. Bezduše zírali před sebe a nechali se rozbít na padrť. Nádvoří jinak zelo prázdnotou.

„Tam“, ukázal Grub mezi budovy, „Tam vzadu je ta štola...“.

Druzi se hnali vpřed, ostatní v závěsu. Erich byl vysloveně rozezlý. Už spatřili černý otvor. Z temnoty podzemí se oddělily stejně tmavé siluety a když na ně dopadlo denní světlo, dostaly i podobu.

„Ghúlové“, zařval Zanzil a začal pálit. Střelci jako Fenx Worna, Grub a Otakáro Vesta se rozvili do stran a přidali se. Někteří ghúlové se přesto dopotáčeli až mezi protivníky a zaútočili pařáty. Těžko říci, co se vůdci Nurnských honilo hlavou, ale úvaha to zřejmě byla opodstatněná. Tyhle nemrtvé musel někdo ovládat. A pokud se nevyskytoval tady v pevnosti, musel se ukrývat tam, někde ve štole. Barbarovi bleskla hlavou myšlenka, její praktické provedení však hraničilo s šílenstvím. Nif se prostě rozeběhl, vyhnul se přibíhajícímu ghúlům a zmizel v temnotě štoly. Erich pochopil, oč barbarovi jde, a pospíchal za ním. V chodbě ale musel zastavit, vyhrabat a zapálit lucernu. Přitom kroutil hlavou nad vzdalujícím se dusotem tříštícím se ozvěnou. Nif ale ve tmě viděl dobře, světlo nepotřeboval. A brzy zahlédl čtyři postavy tam na samém konci, kde se ke stropu zdvihal zával.

Zanzil nedbal, že kolem zuří šarvátka s ghúly, která bez válečnicků nabyla podoby vleklé přetahované, přerušované jen občasným zhroucením nějakého ochromence. Podstatné bylo to, co se skrývalo uvnitř podle všeho slepé chodby, v níž tak horlivě zmizeli Erich s Nifem. Otakáro Vesta si při nabíjení kuše s hrůzou všiml, že Zabíječ Stryg zakládá

rachejtli.

„Ne!“, křikl hobit, ale bylo to marné.

Rachejtle opsala nejistou trajektorii a zmizela v chodbě. Zůstala po ní jenom čára čpavého kouře.

* * *

Nif upíra poznal. Jestli je prvního nebo druhého řádu, to mu bylo zcela jedno. Byl to upír a basta. Příčina všeho, středobod zlého chrutí. Viděl, jak upír rozpřahuje paže a cosi mumlá. Barbar proskočil mezi ghúly a zarazil zlatou hlavici kladiva nemrtvému ve zdobeném kabátci přímo doprostřed čela. Potom ucítil spáry ghúlů, jež se mu zaryly hluboko do masa, a krátký, ale velice krátký výstřel bolesti, jež mu projela tělem.

Erich běžel vpřed, do temnoty, kde ustal dusot okovaných bagančat a ozval se dobře známý zvuk drcených kostí. Potom světlo z lucerny obnažilo zdvihající se šotolinu závalu. Velitel Komendy spatřil hroutícího se cizince a Nifa, jemuž kladivo vyklouzlo z rukou a opsalo oblouk. Barbar padal a ghúlové, kteří se na něj sesypali ze stran, se rozpráhli k zasazení smrtelné rány. Krummovi blesklo hlavou, že tohle nemůže stihnout. Přišel o dalšího muže. Potom jej ohlušil syčivý pískot letícího projektilu a vzápětí oslepilo jasně bílé světlo. Že jde o Zanzilovu rachejtli, o tom neměl tušení. Jediné, co vnímal ostře, bylo naprosté ticho. Potom přilétla druhá rachejtle. Dosud oslepený však už její záblesk nevnímal.

* * *

Darghaz kráčet vpředu, za ním Babačan a Ieronýmus s opičákem na rameni. Ieronýmus nesl lucernu a děsil se okamžiku, kdy světlo padne na mrtvolu družinového vůdce, s kterým jej již pojilo mnohé. Erichův osud slepého kouzelníka nezajímal, slavná Komenda Purigatos beztak již téměř přestala existovat. Na konci chodby viděli druzi světlo. Nehýbalo se. Lucerna zřejmě stála na zemi. Potom Nurnští zahlédli sklánějící se siluetu muže.

„Je to upír, podle všeho Kaerstag“, zazněl unavený hlas Ericha Krumma, „Vodneseme ho na světlo, ať se na něj podívá

Věru slavná kořist. Kalivoda byl nadšený a chtěl hnedka vyvěsit prapor, který by všem dal najevo, že je tu nový pán. Což se mu zatrhlo, přeci jen, věci se zkomplikovali, když se zajatci vyslechli. Ti totiž vypovéděli že jsou ve službě jistého Perkelta alias Pošťáka. Zajímavé. Další směr byl tak nasnadě a sice Pošťákovi soukromé a zamčené komnaty. Huh, byli hlídané nemrcouchy. Cože?! Co je tohle za divnej kraj, co se tu děje a proč jsme tady kurva my? Teda Kalivoda, který netuší která bije. Našli se nějaké listiny, co ukazovali na skupinu vyděračů, kteří si zjevně přicházeli na velmi, velmi zajímavé částky. A, teď se Bohové musí strašně smát, které se nápadně podobají těm, po kterých pasl Nostrilla. Ten co před pár dny umřel. A pár jmen. Zase Ptáčník, nákež Sebeš a Salihoud. A starosta vesnice pod Vrábelem, Švec. Něco zapadlo do sebe, ale hlavní byli dvě věci. Že tu v kraji panuje nějaký gang, co to má dost pod palcem a druhá, že tu s Kalivodou očividně zůstaneme delší dobu. Chm. Vlastně ještě dvě věci, samozřejmě ty nemrcouši. A pak jakýsi důl/lom a vesnice Vanškrod, kam šli značné částky z toho vydírání. Částky téměř absurdní, někdo tam musel stavět obrhrad či co.

Ještě nám zůstala na průzkum jedna místnost, zatlučená. A v ní truhla. Otevřeli jsme jí a náhle na nás zaútočila divná mrazivá podstata. Dávno mrtvý duch. Dwany, vlastníci magickou čepel se ale nezalekl a my se tak mohli pokochat obsahem truhlice. Ou, destilační kolona, magická hmotička. Samé pěkné a užitečné věci. A rozthané papíry, ale z nich se mi podařilo sestavit výuční listy jistého Kalyáše Lokvarta. Věru, to byl velmi zkušený theurg. Z fleku by mohl být ve Velkém Laboratoriu mistrem. A pak deník pana K.L. Souvislost s výučními listy zjevně patrná.

Lokvart byl vzdělaný muž, který prahl po jistém mocném artefaktu. A cesta za ním ho zavedla až sem, kde podle všeho byl ten artefakt v držení místního pána, Karmala Vrábelského. Ale nedařilo se mu tak, jak asi očekával. A zdá se, že ten artefakt měl na

Lokvarta neblahý vliv. Lokvart každopádně přizval do kraje Sebeše a spolu založili jakési učení ve Vaškrodu, postaveném na místním klášteře. Sebeš ale hrál svojí hru a postupně převzal otěže hry, jen nevíme jakou. Přizval Pošťáka a dost možná i Ptáčníka a společně to tady ovládli. Dostali pod svojí moc Karmala, který se zbláznil a stejný osud očividně potkal i Lokvarta. Sebeš, asi, se stal opatem a využil toho, že se Lokvart rozhodl v klášteře nabral nových sil. Že by v tom hrál roli námel a tedy Ptáčník? A co ten artefakt, byl on cílem Sebeše nebo to bylo ono učení ve Vaškrodu. A jakého druhu je to učení?

Otázek byla přehršel, ale odpovědi velmi poskrovnou. Spoustu věcí jsme si dali dohromady až později a něco nám nepochybně uniklo. Jedna věc však byla jistá. Potřebujeme nutně posílit. A na to by měl mít Kalivoda lejtstro. A Vestu, co byl ochoten vyrazit zpátky na nejbližší posádku a muže skrze to lejtstro sehnat. A tak se stalo, Vesta odjel a my mohli čekat. A rozmyslet co se zajatcem. Popravit? Pustit? Přeplatit a naverbovat je do Kalivodových služeb, nového pána na Vrábelu a v Meziřečí? Jak málo vlastně stačí, aby jeden začal uvažovat nad tím, že by někoho prostě popravil, minimálně byl tomu účasten. Být v tomto Společenstvu si skutečně vyžaduje hodně pokroucenou mysl. A mám ji i já? Doufám že ne, cesta naverbování těch zajatců byla daleko přirozenější. Ale to zatím mohlo počkat, teď byla před námi noc a věru, noc zcela zásadní.

Ráno bylo zakalené, břuch mě bolel jako už dlouho ne a očividně si nikdo nedělal hlavu s hlídkou. To, že mě nikdo nevzbudil na mojí službu, sem přičítal tomu, že sem si zabral pohodlnou místnost stranou ostatních. Pochopitelně abych měl prostor na lučbu. Ale to že byl ráno podivný klid mě znejistilo. Právem. Zbytek sem našel, jak se bez hnutí valí kolem hlavního sálu, kde měli ležení, jen Nif na ochozu, kde měl hlídku. Vypadalo to, že žijí, ale tuzí jak prkno. Někáká hromadná otrava? Kouzla? Postihlo to Kalivodu i zajatce v celách. Na celém hradě sem byl zhola

Hubeňourem, se připlížila k hřebenu mostu, tam, kde vyčkávali Erich s Grubem a ti další, jež Santara Tejl odteleportoval. Jen Ieronýmus zůstal na místě, u ústí podzemní štol. Kdyby se v týle přihodilo něco nepředvídatelného, vyslal by varování. Grub sdělil, že ani po půl hodině se situace tam dole u pevnosti nezměnila. Vrata do opevnění zela otevřená dokořán, tu a tam projel nekrytý kamenický vůz tažený odpudivými kostlivými oři s kostlivci na kozlíku či korbě. Povozy vozily ven kámen a vracely se prázdné. Ve výhledu na vnitřní nádvoří pevnosti však bránil nevýhodný úhel a vysoké hradby.

„Vodklízejí sut“, pronesl Erich Krumm a ukázal na zarostlou stranu rokliny porostlou vegetací, „Vývážej jí někam mezi ty křoviska“.

„Odhrabávaj zával“, usoudil střelmistr Grub, „Před měsícem jsme tam při ústupu vodpálili štolu“.

„Kde ústila?“, zeptal se Zanzil.

Nif ukázal přímo před sebe. Na skalisko, tyčící se nad pevností. Grub doplnil, v jaké hloubce se nacházely použité návrty a jak daleko chodbou byly rozesety. Popsal i přibližnou sílu náloží a účinky, jaké odhadoval, že Nurnskými řízený odpal mohl napáchat. V časovém sledu projíždějících vozů objevil Erich jistou pravidelnost.

„Vyšleme průzkum“, usoudil Erich a otočil se dozadu.

„Měli bysme to vzít šturmem“, ozval se nespokojeně Otakáro Vesta, „Než nás tady zmerčeje, což je jenom otázkou času“.

„Jsem taky pro okamžitéj čelní útok“, zabručel Nif Bouřlivák.

Darghaz po jeho boku zachrčel na srozuměnou.

„Jestli tam bude upír, upír prvního řádu, chce to soustředěnej útok“, navrhl Vymítač, „Nekompromisní, tvrdej úder“.

„Žádný houžve?“, zeptal se Santara.

„Dneska žádný houžve“.

„Jak se pozná upír prvního řádu?“, zeptal se Babačan Borůvka, „Myslim tím, jak se pozná vod upíra druhýho řádu?“.

„Na první pohled se to nepozná právě že nijak“, odušil Ramull Pochodeň, „Na

to musíš mít zkušenosti, Zabijáku. Prostě jdi tam, kam pudeme my. Drž se nás jako klíště“.

Erichovi se čelní útok bez průzkumu nezdál, ale nakonec nespokojené nabádání Nurnských přijal. Cítil, že jeho autorita u nich poněkud pohasíná, a to při práci, jakou se tady zaobírali, nebylo dobré. Vyšel jim tedy vstříc.

„Až kostrouni vysypou náklad a zajedou s károu dovnitř, vyrazíme“.

Čelní útok

Vyběhli. Hnali se po Vydutém mostě dolů. Připomínali olbřímího ježka, jak se bojový hrozen ježil čepelemi a hroty založených šipek v kuších. Řítili se k pevnosti a některým už došlo, že je nepřítel musel nějakým způsobem zmerčit. Jiným to došlo až vzápětí. Z brány vyběhli nemrtví krollové v plných zbrojích. Vysoko na hřebeni mostu se vztyčil Ieronýmus, jemuž to nedalo, aby si celé představení nechal ujít. Toužil být u toho alespoň jako divák. Kouzelník měl bojiště jako na dlani, jako na divadle v lóži pro honoraci. Jenomže potom zachytil nepatřičný zvuk daleko v zádech. Opičák otočil hlavu a vnukl slepému stvořiteli obraz obrovského kostlivce v plátech. Vedle něj se zhmotnil druhý.

„Útok ze zálohy! Útok ze zálohy!!!“, křičel jako smyslů zbavený a prchal dolů, tam, kde se čelo voje tvrdě střetlo s protivníkem.

Vzplála krutá řež. Kostlivci Komendu silně převažovali na počet hlav, avšak početní převaha byla na druhé straně vyvážena bojovou toporností. Formace solaroidů se rozpadla do tří hroznů a přestala postupovat. Muži se víceméně omezili přinejlepším na přesun mezi hrozny podle situace. Kostlivci běžící po mostě dolů zamíchali situací, Darghaz se odpojil od Nifa a věnoval se této nové hrozbě. Několik hromotluků se za suchých ozvuků praskajících kostí zhroutilo. Myšlenka na soustředěný útok vůči upírovi prvního řádu vzala za své. Žádný upír, ať už řádu jakéhokoli, se tu zjevně nevyskytoval. Ieronýmus doběhl doprostřed vřavy a schoval se za Darghazovými širokými

Pomalu mu začalo docházet, že se nepovede to, oč jej Erich požádal. Tedy že tuhle povedenou chásku od účasti na operaci Mlat neodradí. Přesto se pokusil do svého úkolu vložit s veškerou vervou. A vysvětlil první pravidlo, pravidlo Tykáme si.

„Tykáme si?“.

„Přesně tak. Žádný pane, žádný dlouhý soujmenní, žádný tituly. Jenom přezdívky, krátký a výstižný. Takový, který prostě a jednoduše sednou jako prdel na hrnec“.

„Ale já jsem magistr Kroupa“, namítl Buk, zavínutý do vypůjčené myšinou páchnoucí deky.

„Dobře, takže ty jseš Magistr“, řekl Zanzil, „A mně říkej Zabíječi... Táhleto je Erich... Nebo prostě Stříbrník“.

„Mně říkají Fialovej Zabiják“, uchechtl se Babačan Borůvka.

„Takže tohle je teda Zabiják... No, uvidíme, protože je tady pravidlo dvě...“.

Pravidlo dvě: Zabíjíme upíry a všechno, co z nich odpadne, patří Komendě Purigatos. Toto pravidlo znamenalo vážný problém. Nif se zeptal na představy o platu a potvrdil si, že se skutečně s žádnou odměnou nebo kořistným nepočítá.

„To nemůžete myslet vážně...“, křikl nespokojeně Grub.

„Ale můžeme“, řekl Erich, „My vás přeci nezaměstnáváme... Rozhodli jste se sami...“.

„Tohle po mně nikdo nemůže chtít!“, ozval se nespokojeně Fenx Worna.

„To máte pravdu“, přitakal Zanzil a vysvětlil pravidlo tři, totiž vždy a jakýchkoli okolností poslouchat výhradně Erichovy rozkazy.

„Odmítnutí poslušnosti ohrožuje všechny, ohrožuje je na životě. Neposlušnost se považuje za dezerci a je aktem ohrožení integrity Komendy Purigatos“.

„Co je to ta integrita?“, zeptal se Darghaz.

„Lepidlo“, sykl Ieronýmus.

Otakáro Vesta začínal propadat hysterii, která v něm zatím bublala někde

uvnitř. Báł se vybuchnout, protože pozoroval zřetelné známky, že v Nifovi kyne hněv. A jestli vybuchne Nif, bude vymalováno.

Zanzil Zabíječ Stryg se zhluboka napil piva a Erich si to vyložil jako ztrátu koncentrace. Přispěchal mu na pomoc s pravidlem, které ho právě napadlo. Pravidlo čtyři, osobní prohlídka.

„Zanzil každého prověří, zda není potřísněnej černou magií“, pravil Erich, „Pravidlo čtyři totiž říká, že Komenda s černou magií nekoketuje, naopak, Komenda jí vodhaluje. A trestá jí smrti...“.

„A v čem to prověření spočívá?“, chěl vědět Grub.

„Nic příjemného, to mi věřte. Dělam to kusem větve“, chytil druhý dech Zanzil, „Ale musí to být, takový už holt máme pravidla, který platěj pro všechny...“.

Darghaz zakouel očima a zatvářil se rozmrzele.

Když ani osobní prohlídka nezabrala, vytasil se Zanzil s pravidlem číslo pět. S pravidlem: Noci v divočině. Tohle pravidlo zahrnovalo konec hostinců a postelí s natřepanými duchnami, konec pitek a teplých obědů a večerí. Přespávat se mělo výhradně v divočině, bez ohně a o železné zásobě. Zanzil to vysvětlil jako opatrnost a maximální snahu vyhnout se nežádoucí pozornosti. Toto sdělení rozhučelo hostinec U hrocha jako roj divokých včel.

„Tohle je na mě moc“, posteskl si slepý Ieronýmus.

Zamračený Grub jenom kroutil hlavou, div že si ji nevyvrátil z obratlů.

„Máme poslání, chlapi“, zvolal k malomyslným druhům Otakáro Vesta, „Myslete na to!“.

A potom tu byly hlídky. Noční hlídky se musely dělit mezi všechny, komu Komenda poskytuje bezpečí, rovným dílem. Hlídky v naprosté tmě, bez ohně, povětšinou uprostřed lesa. Tak znělo šesté pravidlo. O hlídkách rozhoduje výhradně Erich. Jakékoli výhrady by odporovaly sedmému pravidlu, které příkře zakazovalo odmlouvat či vymlouvat se tomu, co určí Erich. Toto pravidlo silně připomínalo pravidlo číslo tři.

„Pravidla jsou víc než zákon“, přitakal Zanzil Zabýječ Stryg.

Muži se seskupili do pochodové formace. Dopředu byli postaveni stopaři, Pochodeň s Borůvkou.

„Jak je ten Most vlastně daleko, Zabijáku?“, zeptal se velitel Komendy.

„Pořád rovně... kus cesty...“, pokrčil rameny druid Babačan, „Vlastně nevím...“.

„Je tady někdo, kdo něco ví?“.

Nurnští svorně pokrčili rameny. Plány kreslil Babačan, tyhle otravné záležitosti druzí ochotně nechávali na něm. Staly se součástí příloh Vestovy zprávy a zmizely ve víru událostí. Sežrány úředním šimlem nebo Erichovou liknavostí. To se ale nikdo netroufl říci nahlas.

* * *

Táhli v hrozivé předtuše prostornou štolou větší část dne. Cestou prošli několik osiřelých roklin pod širým nebem. Stopaři tu a tam ve šterku objevili stopy, jež přisuzovali ztracenému průzkumu. Necháпали, proč ti dva táhli sami tak daleko.

„Vidím jejich osud beznadějně černě“, posteskl si Ieronýmus další ze svých vizí, „Cejtím v kostech, že už přešli pod velení Kaerstagů“.

„Jdem dál!“, zahromoval Nif a divoce zakoulel očima.

Cítil, jak se v něm hromadí hněv, metabolit beznaděje.

Osud však Kletřákov s Vestou zůstal dosud nakloněn, ačkoli tentokrát visely jejich životy skutečně na vlásku. Stopaři v čele voje spatřili kdesi daleko mihotavé světýlko lucerny. Byli to skutečně oni, Babačan poznal klátivou chůzi bořimského hobita a ten druhý hobit musel být Gorlen Kletř. Tady v podzemí panovala věčná tma, ale druzí odhadovali, že tam venku nad horami se slunce přehouplo do klesající fáze svojí každodenní pouti. Musely být tak dvě hodiny odpoledne. Erich Krumm vyhlásil přestávku na odpočinek.

Otakáro Vesta byl rozhněvaný a hystericky křičel. Kletřák se jeho věty snažil mírnit a bagatelizovat. Příslušníci širší Komendy si z Vestových lamentů a Gorlenových doplnění udělali ten obrázek, že

se sice během průzkumu přiblížili takřka až k bráně u Vydutého mostu, ale byli zaskočení přízrakem podobným tomu, který napadl Komendu u vstupu do Rmutného úžlabu.

„Lokvartův přízrak...“, zbledl Nif.

Gorlen tu věc popsal jako neviděné a velice silné zhmotnění zla, nabyvší tvaru nasátím předmětů volně ležících kolem.

„Kamením a kostma...“.

Záhy nastal boj o holé přežití, kdy se Kletřák rozhodl pro bezhlavý úprk.

„Udělal si ze mě živej štít!“, zařval Otakáro, „Jen se přízněj, šmejde!“.

Gorlen Kletř se jeho slova snažil uhladit do příznivějšího vyznění a vysvětlil, že si hlídal rozumný distanc, aby mohl zahájit silnou a účinnou palbu.

„Tak jsem byl vycvičeněj“, otočil se dotčený hobit na Ericha, „Pro průzkum a palbu z tejsla“.

Otakárovi nezbylo, než krok za krokem v krytu ustupovat a vydat se ze všeho, co měl po ruce. Cítil, jak mu vzdušný vír odporným mrazením vysává život z těla, jak ochabuje. Z Kletřových střel vylétaly snopy zářivě bílých jisker, jeho palba měla nesporný účinek. Z Vestových prstenů šlehal blesky. Liscannorský pyrofor už skoro cítil Kletřáka v zádech, když se přízračný vír rozdělil na několik částí, stejně jako tam v Úžlabu. Vzápětí byl napaden i Kletřák, většina zlé energie se hnula směrem k němu a pohltila jej. Otakárovo zkroucené tělo ozářil poslední výron magického blesku a rozvřené kosti kolem něj náhle spadly na zem. Pyrofor se otočil a přezbrojil na kuši. Gorlen Kletř obklopený reziduem, se ale dál zmítal jako stížený záchvatem padoucnice. Potom mu cosi bezhlučně vybuchlo v ruku. Chodbu ozářilo silné hořčičkové světlo, oslepující záblesk. Vesta začal bezhlavě pálit druhému hobitovi nad hlavu.

„Šáhli jsme si na dno“, řekl smutně Kletř.

Krátce a stručně - cítili se jako mouchy a průzkum Vydutého mostu vzdali jako za daného stavu věcí nerealizovatelný. Odpotáčeli se na cestu zpět.

„Cestou jsme úplně vyčerpaný

na každém muži, aby pečlivě zvážil, zda mu podstupené riziko za přidružení se ke Komendě Purigatos stojí. Na promyšlení dostali druzi půl hodiny. Kdo by měl náhodou zájem na účasti, musí se dostavit ve stavu hotoveném. Tedy v plné polní. Chlapi vypadli ven před Hrocha a hlasitě se dohadovali. V hovoru vynikala fistule Otakára Vesty, který vykřikoval cosi o poslání a že všechno nakonec bývá jinak, než jak to zpočátku vypadá.

„Musíme vyrazit všichni, prostě musíme“, plácal liscannorský starosta pardy po ramenou, „Bude tam armáda, celej pluk tam bude! A kořistný taky bude, uvidíte!“.

Nakonec toho večera k upozaděné nelibosti Ericha Krumma a Zanzila Zabýječe Stryg všichni Nurnští bez výjimky nerovné podmínky Komendy Purigatos přijali.

* * *

Táhlo na jedenáctou hodinu noční. Po obchodní cestě se rozléhal klapot koňských kopyt rozvolněné jízdní formace. Nikdo z jezdců nesvítíl lucernou či pochodní, nikdo nehovořil. Občas ticho porušilo suché zakašlání. Vpředu jel volným krokem muž ve stříbřité zbroji, o jejíž mitrilové kroužky se odrážely mdlé paprsky luny. To Komenda Purigatos táhla za svým cílem. Operace Mlat započala. Potom se ozvalo několikeré zahoukání sýčka. Erich Krumm zarazil koně a otočil se na muže jedoucího po svém boku. Ten přiložil sepjaté dlaně k ústům a vyloudil soví zahoukání. Z přilehlých křovisek se vyloupil stín. Na cestu vyšel malý muž a zdvihl paži k pozdravu.

„Hejkals jak potrefenej bocán, Zanzile“, uchechl se ten kudůk.

„Nesejří, Kletřáku“, odsekl Zabýječ, „Ty bys nerozpoznal čapisko vod labutě“.

„Tábor je kde?“, zeptal se Erich Krumm.

„Tam“, ukázal Kletřák neurčitě do temného lesa, „Povedu vás, strunky sou totiž natažené...“.

„Strunky?“, podivil se Nif.

* * *

Ležení tonulo v temnotě, kdesi vzadu frkali koně, tam, kde uvázali i koně

nově přišedší a kde stál i vůz. Nurnští pobrali osobní věci a následovali Kletřáka, který se představil plným jménem jako Gorlen Kletř.

„Tady vopatrně, sou tu všade natažený strunky“, upozornil Kletřák, „Strunky sou všade dokola kolem ležení“.

Fenx zamžoural na do země zapíchlý klacek s bělavou bambulí na konci. Nif strunky viděl, viděl totiž ve tmě. Lanko se táhlo kolem dokola ležení ve výšce asi třiceti coulů. Ve výšce jej jistily špicí nahoru do země zapíchlé šipky. Odhadoval je na šipky do kuše. Na jejich konci byl zámotek, nejspíš z voskovaného plátna. Na šipkách visely i nějaké předměty, zřejmě amulety. Nif odhadl, že ta věc má bouchnout, když o strunku někdo zavadí, nebo alespoň vyšlehnout světelným zábleskem. Zkoušet to nechtěl. V ležení se povalovali další čtyři ukoptění chlápci - kudůk, trpaslík a dva lidé. Ti se posadili a zírali na přichozí.

„Zdarec Erichu...“.

„Zdarec Hubeňoure...“.

„Na ty strunky pamatujte“, pravil Gorlen Kletř, řečený Kletřák, „A nevopouštějte v noci ležení. Když se budete potřebovat vychcít, vychcijte se vedle sebe. Prostě ty strunky mějte pořád na paměti“.

„To je pravidlo číslo patnáct“, podotkl Zanzil, „Strunky a chcaní...“.

„Jaký pravidlo?“, zeptal se Kletřák.

„Prostě takový pravidlo, nestarej se“, odsekl Zabýječ Stryg, „Todle jsou, chlapi, Nurnský. Ty civilové, co valej s náma“.

A tak měli Nurnští příležitost konečně potřást si rukama se zbytkem slavné Komendy Purigatos. Do tváří jim, kromě vůdce Nifa, sice ještě neviděli, ale už je dokázali rozeznat alespoň podle hlasu, pachu a siluety. Tedy člověka Ramulla Pochodně, trpaslíka Krabocha Vymítače, kudůka Kavyla Šantu, jemuž parďi přezdívali Hezoun, a člověka Santaru Tejsla, řečeného Hubeňour. Hubeňour byl podle všeho pěkný suchar a knihomol.

„A teď všichni na kutě, ráno se brzo vstává“, přikázal Erich Krumm.

„Počkej, Erichu, ještě jedna věc“, namítl Zanzil, „Ještě je tady pravidlo vo

kurva, toho!”

Gorlen Klet’ si postěžoval, že ho sžírá strašná zimnice a poprosil Ramulla Pochodně, jestli by se mu nepodíval na záda.

„Mám je jako kus ledu...”

Nif s Fenxem se vytratili na průzkum přilehlé chodby nad roklinou a vrátili se s alespoň trochu uspokojivou zprávou. V chodbách naproti ani v roklí samotné nezjistili byť jen náznak pohybu. Všichni kostlivci, kteří tam ještě před měsícem opracovávali kámen, leželi bez života v pozicích, jako by toho života byli zbaveni lusknutím prstu.

„Jediná špatná zpráva je, že je tam těch koster tak polovina...”, řekl Fenx Worna s poťouchlým úsměvem.

Což značilo, že ta chybějící masa se někam musela podít. Erich Krumm nařídil zostřené hlídky na předsunutých pozicích. Zbytek se měl postarat hlavně o to, dát se dohromady.

„Počkáme tady do večera. Najdeme si nějaký bezpečný místo a přespíme”, rozhodl velitel Komendy, „A jestli se vo něco pokusíme, tak maximálně vo průzkum. Ale na to by se musel najít dobrovolník. Nutit nikoho v takovýhle situaci nehodlám”.

„Nejdřív je nutný prohlédnout druhou stranu rokle, jestli je bezpečná”, namítl Zanzil Zabíječ Stryg.

„A taky musíme vyřešit Hezouna”, ozval se Vymítač.

„Vyřešíme ho hned”, přitakal velitel Komendy, „Postarej se vo to”.

Klet’ák hlasitě zaštkal.

* * *

Postarat se znamenalo uříznout hlavu a probodnout nebohému Hezounovi hrud’ osikovým kůlem. Zanzil Zabíječ Stryg na to upozornil. Že to nebude hezký pohled, ale že je nezbytné některé věci činit důsledně. Aby se v budoucnu nevymstily.

„Neni nutný, abyste se na to dívali”, řekl Erich nahlas cestou k Hezounovým ostatkům, „Nebude to, věru, hezkej pohled”.

Nurnští ale byli zvědaví. Gorlen Klet’ se nad mrtvým sklonil, položil mu ruku na rameno.

„Bud’ s bohy, příteli...”

Ramull Pochodeň přičapl na kolena, tasil dýku a beze slova obkroužil nebožtíkovi hrdlo. Potom se druhou rukou zapřel plnou vahou o čepel, až to křuplo. Hlava se oddělila od těla. Pochodeň ji postavil stranou a vytáhl zpoza opasku připravený kolík.

„Stáhněte z něj někdo tu koženici!”

Kraboch a Zanzil přispěchali na pomoc. Pochodeň se rozmáchl a prudkým úderem vrazil Kavylu Šantovi naostřený osikový klacek do hrudního koše.

„Vosika je ze všeho nejlepš...” utrousil nahlas Zanzil.

Potom přišlo na řadu to, co Nurnští dobře znali. Obírání mrtvého. Santara Tejl vysypal obsah nebožtíkova batohu na zem a přiděloval předměty těm členům Komendy, co se přihlásili. Kde bylo více zájemců, rozhodl podle uvážení. O co zájem nebyl, to zahodil.

„A zbejvá nám tady houžev...”, pravil Hubeňour a zdvihl ošklivý smotaný provaz.

„Já si jí vezmu”, přihlásil se Gorlen Klet’.

„Co to, u všech bohů, je za špagát?”, ozval se Babačan Borůvka.

„Houžev přece”, odušil Darghaz, „Provaz z máčenejch kořenů”.

„Neni to ledajaká houžev”, řekl Kraboch Vymítač, „Jedná se vo houžev z kořenů devíti druhů dřev”.

„Každěj z nás jí nosí, už je to skoro jak komendí talisman”, podotkl Zanzil, „Už vod pětasedumdesátýho”.

„V pětasedumdesátým se hodně vosvědčily”, přitakal Ramull a s Šantovou hlavou v ruce se vztyčil, „Kdo neměl po ruce houžev, jako by nebyl...”

„Hezoun houžev měl a neni...”, posteskl si Klet’ák.

„Mít po ruce houžev je prostě základní pravidlo příslušníka Komendy...”, vysvětlil Zanzil.

„Asi už šestnáctý...”, odušil nurnský druid, „A na co ty houžve sou vlastně dobrý?”

„Na svazování nemrcouchů, přece”, zavrtěl nechápavě hlavou trpaslík Kraboch, „Svázaný houžví sou krotký jako vovce”.

„Je tam taková mejtinka asi tři sta sáhů timhle směrem”, ukázal později Hezoun Šanta.

„Vejdem se tam asi i s vojskem”, řekl Klet’ák.

„Dobře”, odvětil spokojeně Erich, „Připravte ležení. My tady s Nifem zatím zajedeme do Naglinu”.

„Měl by ject i von”, namítl vůdce Nurnských.

„Kdo?”

„Vesta”.

„Proč?”

„Protože tam mám, Erichu, známý”, ohradil se Otakáro, „A protože jsem tam osobně dojednal partu střelmistrů, co se nám budou tam v horách zatraceně hodit. Tak proto”.

„Pro mně za mně”, odušil Erich Krumm, „Tak slezte z koňů”.

„Proč jako?”

„Protože pudeme pěšky...”

Bylo pět hodin odpoledne, do večera zbývalo ještě moře času.

* * *

To, co se všechno v Naglinu přihodilo, se druzi dozvěděli až večer, kdy hlídka upozornila, že se naglinský průzkum vrací. Tedy krátce poté, co Vesta zařval: „Zahod’te ty sušený blijáky, neseme kuláš. Vesta se totiž, jako vždycky, stará, a kdo se stará, ten má”.

Nurnští zajásali a zcela nezakrytě zajásali také zbylí příslušníci Komendy Purigatos. Jen Nif Bouřlivák vypadal jaksi sklesle.

„Co ti přelítlo přes nos, Nife?”, zeptal se vůdce Fenx Worna.

„Počkej. Vesta ti to poví. A až ti to poví, upadneš na zadek...”

„Takže tady ten kuláš, to je nefalšovanéj poctivej kuláš vod Kamenný pece, kde na nás čekali dva chlapi z GKA. Takže teďka už víme, že se nejedná ani vo prapor, ani vo setninu...”

Grub se zamračil ve zlé předtuše. Ale nakonec se ukázalo, že předtucha zdaleka nedosáhla rozměrů reality. Otakáro Vesta vysvětlil, že Erichem, ale potažmo i

Teydrikem zmiňované vojsko čítá všehovšudy deset mužů, mužů posádkou v Agerru, kteří se k operaci Mlat přihlásili dobrovolně.

„To ale neni to nejhorší”, pronesl Otakáro Vesta, „Nejhorší je ten, kdo jim velí...”

„Ne!”, uklouzlo Babačanovi, „Ten ne!”

„Ale jo, to víš že jo!”, rozchechtal se kysele Otakáro, „Náš starěj známej Hanyš Lubina. Praporečník Lubina v plný parádě. A tady náš bouřlivej vojvoda Nif už s nim stihnul vyvolat konflikt”.

„Ani sem se ho nedotk...”, ohradil se barbar, „Jen sem mu trochu natrh košili...”

„No ještě aby, Bouřliváku! Kapitán Zagar to musel rychle urovnat. Nebejt Vesty, trčíš teďko v báni...”

U kotle kuláše s erteplemi a soudku piva Otakáro vypověděl, kterak je ti vojáci z hostince U kamenné pece odvedli na posádku naglinské městské stráže, jak tam na dvoře pevnůstky čekali, až je kapitán přijme a jak je přijal a představil jim muže, jemuž nabídl přístřeší a právě s ním vedl rozhovor. Tím mužem nebyl nikdo jiný, než praporečník Lubina, a to se ví, že ihned, jak se Nif objevil ve dveřích, zhurta spustil tu svou. Vesta se rozhodl mlčet a držet si odstup, ale v Nifovi to znase kypělo a kypělo, až nakonec vybuchl.

„Vopravdu sem se ho skoro ani nedotk...”, zopakoval Nif, „Přisáhám...”

„No a potom nám Hogun Zagar řekl, že dole na dvorku čekaj ty slíbený střelmistři”, pokračoval Otakáro, „Tak jsem bafnul Nifa za flígr a vytáhnul ho z kapitánovy velitelný”.

„No a jak to bylo dál?”, zeptal se nedočkavě Fenx Worna.

„No, říkal jsem si, proč jsme si těch kopáčů nevšimli předtím, když jsme na tom samým dvorku čekali, až nás Zagar přijme...”

„Maji tam víc dvorků...”, hádal Babačan.

„Ne, ale ty střelmistři sou jen dva”.

„Pouhopouhý dva?”

„Přesně tak...”

„A kde všichni i s těma Lubinovcema jsou?”, zeptal se Ieronýmus.

„Jedou za náma. Museli se

pomíchal v hlavě, nebo se mu pomíchal vzpomínky samé ještě před jejich zvěčněním a zmíněné zkreslení do zprávy už jenom svědomitě zanesl. Přestat tvrdošijně nazývat Rmutný úžlab Rmutným žlebem, to už bylo vysloveně nad hobitovy síly. Na každý pád po dvou hodinách osamělého pochodu štolou předsunutý průzkumník skutečně do jakési rokliny došel, ale ta byla liduprázdná a ztichlá poklidným odpolednem. Otakáro seznal, že takhle důsledně by po sobě uklidit nedokázali ani Kaerstagové a usmyslil si, že se jedná o docela příhodné místo k přenocování. Té noci zde Komenda Purigatos skutečně přečkala noc. Bylo to proto, že Erichovi se také příliš nezdálo příhodné přenocovat v místě, kde se vršila hromada kostí, které pokud by dokázaly povstat, potom by těm pár šťastnějším, našli-li by se vůbec tací, nezbylo než v chvatu vyklidit pozice a ponechat své mrtvé osudu horšímu než smrt. A stejně jako Nurnští, vnímali i jeho vlastní muži, že nepřítomnost Hanyše Lubiny je momentálně příhodnější než jeho přítomnost. Nechali za sebou v chodůrské rokli vůz a Buka Kroupu, který měl Lubinovi předat zprávu, že Komenda Purigatos pronikla do podzemí a rozhodla se učinit pokus o obsazení onoho ve zprávě zmiňovaného Rmutného žlebu. Buk Kroupa byl beztak k ničemu. Od okamžiku, co spatřil tu hromadu kostí, se třásl jako osika a když zaslechl o střetu s duchy, doslova se složil.

„Blbej vesničan“, ušklíbl se Darghaz, jako by mu ulpělo lejno na podrážce, „Vesničan blbej“.

Největší radost z nepřítomnosti pana Kroupy měl však střelmistr Grub. Trpaslík totiž toho muže bytostně nenáviděl od prvního okamžiku.

Té noci se Nurnští dozvěděli další pravidlo Komendy Purigatos. S nemrtvými se bojuje ve dne, kdy jejich síla není umocněna lunárními silami noci. V noci Komenda Purigatos volí bezpečného úkrytu k načerpání sil.

„Jak je to teda ještě daleko do toho Rmutného žlebu?“, zeptal se Erich Krumm, zabalený v houni, Otakára Vesty.

„Co by kamenem dohodil“, odvětil

hobit první, co ho napadlo, „Víceméně...“.

První smrt

„Jsme v cíli“, oznámil liscannorský pyrofor po pěti hodinách pochodu, když se celá šíře chodby před nimi v mohutném oblouku rozzářila mdlými zelenkavými pablesky umělého přísvitu. Nurnští silně vnímali to, co příslušníci Komendy vnímat nemohli. Kostlivé pochodně porostlé houbou ztrácely na síle. Ve štole se už bez luceren nedalo obejít. To mohlo být dobrým znamením, že Kaerstagové ztrácejí sílu, ale i znamením zlým, že ji přesunuli a koncentrovali jinde. Nebyl vhodný čas na vítěznou euforii. Ještě ne. Kumpanie pomalu došla až ke ztichlé bráně.

„Tohle není Rmutnej žleb, abysme byli přesný“, odušil suše Santara Tejl.

„A co by to, kurva, mělo bejt!?!“, ohradil se nakvašený Otakáro.

„Abysme byli přesný, píše se tady Rmutnej úžlab...“, ukázal kouzelník nad zavřená vrata se zalígrovaným okénkem, které v Babačanovi evokovalo neblahé pocity stísněnosti.

Vesta zaklel, že zaňadří vytáhl píšťalku, krátce pískl a zatvářil se vítězoslavně. Někde za branou to zadunělo. Kraboch Vymítač uznale pokýval hlavou. Nurnští udělali mužům z Komendy prostor, ti je počastovali pohrdlivými pohledy a přeskupili se. Čelo voje se zježilo nabitými kušemi, Stříbrňákova čepel se přízračně blyštěla cizím zelenkavým přísvitem. Nif se postavil k pravé veřeji, Darghaz čapl protilehlou. Erich pokynul hlavou a barbaři z plných sil zabrali. Komenda Purigatos v očekávání nepřítele vtrhla do Rmutného úžlabu. Borůvka zkoprněl překvapením, že nevidí to, co číkal. Denní světlo na konci tunelu, který měl ústít po pár desítkách sáhů do sluncem zalité rokliny. Nebyl slyšet ani žádný zvuk úderů kostlivých kameníků, byť jen vzdálený. Čelo voje pohltila černočerná tma.

„Něco je špatně!“, houkl Grub, „Něco je kurevsky špatně!“.

Otakáro si oddechl. Kdyby Nif Lubinu zranil, už by byl celý tábor určitě dávno na nohou.

„Akorát...“.

„Akorát co!?!“.

„Akorát jsem se nechal unýst, nějak to ve mně bouchlo a já mu dost nevybíravě vyklopil, že Nostrila je mrtvej...“.

„A co von na to!?!“.

„Co von na to?“, podrbal se na hlavě Nif Bouřlivák, „Řek mi, že jsem vrah. A že si to šeredně vodskáču“.

V tu chvíli se Otakáro Vesta rozhodl, že Lubinovu jízdu je od Nurnských nutné oddělit okamžitě. Ať to stojí, co to stojí. A o chvíli později nekompromisně uhodil na Ericha Krumma.

* * *

Komenda Purigatos s doprovodem civilistů jela v rozvolněné formaci po naglinsko-marrburské obchodní cestě. Vojáky zanechali daleko za sebou s úkolem postarat se o bezpečný transport kroumských střelmistrů. Erich Krumm praporečníku Lubinovi vysvětlil, že důlní poník zaprážený do rozvrklaného povozu by postup Komendy zbytečně zdržoval. Komenda prohlédne Vanškrod a zajistí Chodůrskou pevnost, fortifikaci, o níž hovořila zpráva Objev. Zde vyčká na příjezd střelmistrů. Jediné, co Erichovi vrtalo hlavou bylo, proč Hanyš Lubina s návrhem tak ochotně a bezvýhradně souhlasil. Byl to jen Erichův dojem, nebo špatně skrývaná řeč praporečnickova těla? Erich se svěřil Vestovi, že je přesvědčený, že praporečník má své vlastní rozkazy, rozkazy, o nichž neměl v plánu hovořit. Tedy utajené rozkazy, týkající se operace Mlat.

Nepřítel nespí

Erich s odkazem na zprávu Objev stanovil první cíl cesty, klášter ve Vanškrodu, a trval na tom, aby se Komenda vyhýbala všem obcím, jimž se lze vyhnout. Babačan Borůvka se přihlásil, že je dobrý stopař a že se v Meziřečí vyzná jako takřka nikdo, prostě jako by se tam narodil. Druid byl tedy postaven do čela voje. V závěsu se mu držel

Ramull Pochodeň, který tu a tam ověřoval, zda si hobit v mechovém brnění tak trochu nevymýšlí. Komenda projela Marrburkem a po rastské cestě překonala Most, Delkaru i Solnu. Na Nurnským již dobře známé křižovatce hobit Babačan zarazil koně a ukázal k severozápadu.

„Tam za lesejkem je Salar...“, pravil pyšně druid, „Vesnice, co jsme jí osvobodili. Znáš se se starostou“.

„Starostu tady známe všichni, Babačane“, namítl Grub.

„Ale já ho znám nejlíp. Menuje se Bardan Syrovátka“.

„Měli bysme nejdřív zajet na Vrábel, Erichu“, ozval se Vesta, „Oznámít správci Kalivodovi započetí operace Mlat“.

Pyrofor měl ale především na mysli zjištění, že je Kalivoda živý a zdravý, a že mu nehrozí nebezpečí. Pořád mu, zřejmě jako jedinému z Nurnských, šlo o to, nezklamat prince Teydrika, i když ze služby už byli fakticky vyvázáni. Bral to skutečně jako poslán. Věděl, že s dobrodružným životem končí, chtěl přežít a rozloučit se důstojně, to jest na samém vrcholu dobrodružné dráhy. Otakáro Vesta prostě potřeboval zárné vítězství, které by bylo vidět těmi, jež jej vidět mají. Korunní princ Teydrik byl plánovaného triumfu svědkem z nejdůležitějších.

„Ne“, rozhodl Erich Krumm, „Cílem je Vanškrod. Nejkratší cestou. Tu obec, co zmínil Zabiják, vobjedeme vobloukem. Ale pokud chcete, můžeme se rozejít“.

Nezůstat Komendě hluboko v týle bylo zásadní. Pamětliv této premisy budoucího úspěchu a zároveň pamětliv střetu s komendovým pravidlem číslo sedm a tři, Otakáro ustoupil.

„Vanškrod je správná volba, Erichu...“, přitakal hobit.

„Můžeme to vzít tudydle lesem a pak po cestě, co kopíruje hranici“, navrhl Babačan Borůvka, „Tudyma jsem sice ještě nikdy nešel, ale mám docela slušnou představu ve správném směru“.

„My potřebujeme jistotu, Zabijáku, žádný představy“, sykl Ramull Pochodeň, „My jsme Komenda Purigatos, žádný hokus-“.

Borůvka.

„Proto jsme tady, Zabijáku“, usmál se zavile Pochodeň.

Pavučina

Zanzil Zabíječ Stryg zavřel oči a rozeběhl se proti skále. Strašlivě narazil a ve zpětném rázu se jak široký tak dlouhý natáhl na bílý šterk, který potřísnil krvavými slinami.

„Pusťte mě k tomu“, zaskuhral přesvědčeně Ieronýmus, „Na tohle je potřeba fištrón“.

Slepec rozpažil ruce, opičák na jeho rameni strnul očekáváním. Potom kouzelník paže svěřil.

„A co?“, zeptal se Hubeňour.

„A nic“, odvětil smutně Flašinetář, „Je to silný...“.

„Uhni...“, zasyčel Grub.

Trpaslík vylovil z batožiny hůlku, vydávající jemný klapavý zvuk. Jak se přiblížil ke skále, klapot zvýšil frekvenci až k zešílení. Štřelmistr se opřel o skálu, ale ta dál kladla odpor.

„Je to tady...“, naznačil Grub obrys ústí, „Vim, že je to tady“.

Na zem tam, kde tušil stěny štol, položil trpaslík dva větší kameny. Kraboch Vymítač se pokusil mezi hraničními kameny proskočit, ale dopadl stejně jako Zanzil.

Ieronýmus se nevzdal, něco pošeptal opici. Spíš to ale musela být magická formule. Zrzavé zvíře zmizelo.

„Je tam“, usmál se Ieronýmus.

Ze skály vyletěla opičákova červená čapka a dopadla na zem. Kouzelník vykročil a bez odporu prošel skálou, zmizel druhým z očí.

„Je to tak“, pokýval hlavou Santara Tejl, „Magická anomálie...“.

Darghaz bezmyšlenkovitě udělal to, co předtím Flašinetář, a stejně jako on byl skálou pohlcen. Zanzil se znovu rozeběhl proti stěně a znovu bolestně zavyl. Po něm se o prostup postupně pokusili Gorlen, Kraboch a Kavyl Šanta. Marně.

„To není dobrý...“, pohodil beznadějně hlavou ke skalisku Nif Bouřlivák,

„To vůbec není dobrý...“.

Než je ta přízračná věc napadla, stihl Ieronýmus rozsvítit, respektive vynutit si světlo z magického prstenu, a postavit se za Darghaze. Tam vpředu oba druzi spatřili chmýří pavučin i silná vlákna ztuhlého sekretu. Chodba se jevila být přehrazena napříč. Do zad druhům dopadalo světlo zřídle účinkem iluzorní anomálie a v něm se hýbaly siluety druhů. Věděli, že přátelé neprojdou a že tam v temnotě před nimi něco je. Temnota tmavá tak, že ani světlo ji nedokázalo rozptýlit.

„Další vochranný kouzlo“, varoval Ieronýmus, „Kouzlo na kouzle. To se mi nelíbí...“.

Pavučiny se najednou rozhybaly poryvem větru a Darghaz zavyl. Začal divoce máchat mečem kolem sebe, Ieronýmus se kryl z dosahu, aby mu barbar v panice neodťal hlavu od těla, a svítil. A z jeho napřažené dlaně vyšlehl blesk. Zvřený prach dal tvorovi, který se prolнул s tělem Darghazovým, nepříliš zřetelný tvar. Ale tvar to bezesporu byl a Darghaz sekl stříbrným mečem a podrážděně chroptěl. Ieronýmus zaslechl, jak kdesi daleko v zádech se někomu podařilo konečně projít. Podle radostného zvolání, jež k jeho uším přinesla tříštivá ozvěna, poznal Fenxe.

Santara Tejl rozpřáhl klackovité údy a zvolal cosi, co se při nejlepším vůli nedalo reprodukovat. Shluk slabik nedával žádný smysl, ale účinky výkřiku se projevíly okamžitě. Magická temnota pominula a protkly ji paprsky světla z luceren. Celý prostor byl protkán hustou sítí pavučin, kam až oko dokázalo dohlédnout.

„Řek bych, že to byl duch“, oznámil Ieronýmus Hubeňourovi, když si nechal podrobně popsat vzhled vysublimovaného tvora zneškodněného barem.

Darghaz těžce oddychoval opřený o zeď a sledoval počínání Krabocha Vymítače, který se pomalu prořezával pavučinami. Ieronýmus mu na tu práci přisvicoval. Kraboch se ale najednou zarazil.

„Já sem ale tady za tebou“, ozval se

Buk Kroupa.

„Myslí svého Buka...“, zavrčel Grub, „Psa, co už jednou umřel“.

„Je to, kurva, nemrcouch“, sykl Zanzil, „Je to nemrcouch, Stříbrňák“.

„Stahujem se“, vztyčil ruku Erich Krumm.

„Ale proč...“, zaštkal druid.

„Pravidla“, upozornil Babačana Fenx Worna, „Pamatuj na pravidla...“.

Komenda se stáhla do bezpečí skalní úžlabiny a Erich, řečený Stříbrňák, vhodil do pléna, zda se někdo přihlásí dobrovolně na provedení průzkumu. Nepřihlásil se nikdo. Nurnští věděli, že uvnitř pevnosti po sobě zanechali obrovskou hromadu kostí a pokud obživil Babačanův pes, mohla povstat celá ta hromada. Ukázalo se, že příslušníci Komendy Purigatos, znalí zprávy Objev, si tohoto rizika byli také velice dobře vědomi. Erichovi nezbylo, než průzkumníka určit. Obětoval Zanzila Zabíječe, muže letitých zkušeností. Na Zabíječi Stryg bylo vidět, že jej Erichova volba mrzí, ale byl zvyklý poslouchat. Jakožto protřelý muž provedl průzkum tak zvaný prvotní, během nějž se vyvaroval průniku do nitra pevnosti. Vrátil se se závěrem, že ten pes je skutečně nemrtvý a silně poškozený.

„Jedná se o velice nebezpečnou ghúli formu postmortální existence“, shrnul Zanzil, „Na pohyb ale reaguje sensitivně. Dovnitř sám nejdu, virgule se mohla pominout“.

„Navrhuju palbu na dálku“, ozval se Kavyl Šanta, „Zasypeme to tam naslepo vobloukem“.

„Municí bysme měli šetřit“, namítl Kleták, „Když jí vystřelíme bohům do voken, může nám bolestně chybět“.

„Já to tam ještě prozkoumám“, ozval se najednou Otakáro Vesta.

Erich Krumm, přezdívaný Stříbrný Erich, uznale pokýval hlavou. Pyrofor nabil kuši stříbrnou šipkou a Ieronýmus jej zneviditelnil. Vzdalující se skřípání šterku pod nohama dalo zřetelně na vědomí, že průzkumník vyrazil za svým úkolem.

„Brána je povotevřená, ale dovnitř jsem nevlez“, ozval se hlas neviditelného hobita, „Nejsem šílenec. Sázm ale krk na to, že ta hromada kostí uvnitř povstane...“.

Erich se zamračeně rozhlédl po ostatních a vyžádal si podrobnosti. Otakáro převyprávěl, kterak vyšel na planinu a kterak se obezřetně plížil roklí. Ačkoli byl neviditelný, hnilobný pes se po něm beztak ohlédl.

„Viděl mě, cejtil muj pach“, vysvětlil Vesta, „A já cejtil, jak muj kouzelný meč tou jeho přítomností vibruje jak pominutej“.

„A byl to vopravdu muj ubohej Buk?“, zasténal druid Babačana.

„Byl... Ale už není“.

Otakáro nečekal, až se zmrtyvchvalé zvíře proti němu rozeběhne a až do něj zaboří svoje zapáchající tesáky. Sňal kuši a dobře mířenou střelou novou formou bytí zmučené zvíře života po životě zbavil. Potom vypil lektvar, jenž hobita zbavil nakrátko nabyté podoby. Meč přestal jevit známky nepokoje, ale jenom na chvíli. Když pyrofor opatrně dokráčel k mostku, ozval se znovu. Otakáro neměl pochyb, že pokud nepřítel oživil obyčejného psa, oživil předtím Nífovu hromadu kostí tam za hradbami. Nechtěl riskovat, že teď, na konci dobrodružné dráhy, takhle zbytečně položí život, s nímž měl v budoucnosti ještě velké plány.

„Jsou tam a číhají na nás“, usoudil Otakáro Vesta.

„Ale nezmerčils nic konkrétního...“, zeptal se Kraboch Vymítač.

„Ne, konkrétního nic...“.

Zanzil rozhodil ruce v pohrdavém gestu a věnoval Erichovi nechápavý pohled. Stříbrňák se mlčky otočil ke Gorlenu Kletávi.

„Jo, pudu já“, odušil Kleták, „Pudu, no...“.

Trvalo necelou půlhodinu, než se člen Komendy vrátil. A popsal, že uvnitř pevnosti leží obrovská hromada nehybných kostí. A na té hromadě spatřil jediného oživlého tvora v hadrech s dřevcem v

když pojedeme krze Marrburk. To je ta vnitřní politika, co nás do toho vlastně dostala. A ukázalo se, že Ieronýmus taky musí být přes Marrburk schovanej. No jo, někdo, asi lepší neřešit kdo, do něj investoval, do jeho flašinetu, vopice, schopností a von pak vzal dráhu. Takže ten někdo byl pochopitelně nasranej a toho se Slepce bál. Jojo, žijeme ve svobodné zemi. Tak jsme s narvaným vozem schovanců projeli Marrburkem a před náma se pomalu začalo rozkládat ono Meziřečí. Ještě se však stala jedna věc. Jmenovala se Fenx. Takovej divnej fuj kudůk se na nás nalepil a že půjde s náma. Dost bezelstně se přiznal k tomu, že je z Nurnu, ze Šedova. Že krade a že se živí, jak se dá. Že účel světi prostředky. Několikrát jsme ho zahnali, ale ne dost důsledně, pořád se vracel. Až se mu ho Nifa zželelo a nechal ho ukázat, jak umí střílet a pak ho přibral. Takovej další dost zásadního okamžik, jak Společenstvo funguje. Dá šanci prakticky každému, ať ukáže, co v něm je. A když není, tak se používá takovej vlastně dost zlej vejraz – živej štít. Každopádně sem si začal dávat pozor na měsíc. Kudůk ze Šedova....

První knajpa, vesnice Solna. První kontakt a první informace o kraji. Nic zajímavého, obvyklé dristy místních. Je zajímavé, jak se rychle jeden „vyšvihne“ a rád zapomene, že byl podobnej krupan, co znal akorát o svoje okolí. A přestane být místním buranem. Už je z něj všeznající pán, co procestoval lán světa. Povznášející a komické zároveň. Ale to povznášející o trochu víc. Pochopitelně. Ale jedna zajímavá zmínka o jakémsi pošťákově, co brázdí místní kraj. Divné. Ale to jméno Perkelt, s tím se dozajista ještě setkáme, takové tušení. Cesta dál začala být divná, ztrácela se, zarostlá a všude okolo nesklizené lány obilí. Ale jakého! Divného. Což nám objasnil Krívej, syn sedláka. Začal mluvit o námělu, o nějakém svinstvu, co se pojí s obilím. Jíst se to pak ale nedá, vznikaj z toho divný stavy a pomalu to tráví tělo. Ale nejdřív to sežere mysl. Tak určitě je to zajímavý studijní materiál, ale to až časem. Teď z toho plynulo, že si musíme dát pozor na

to, co kde sníme. Vlastně mouka v jakékoliv podobě může být o šajstlich. Byla to zajímavá debata, hlavně ta část o tom, že se takové pole vlastně může jenom vypálit. Další námět na studium, to vypalování políček. Mno, ale tahle debata byla záhy dost brutálně přerušena, když najednou na vůz, kde jel Kalivoda s Nostrillou, dostal ránu spadlým stromem. A pak se ten strom zase zvednul, ožil a začal nás mlátit větvema. A druhý. Vypukl boj mezi Společenstvem a stromama. Zní to divně? Bylo. A několik krolů k tomu. Ti, co sázeli stromy a my je asi vyrušili. Boj jsme zvládli a jednoho krola se podařilo chytit, ale vypadlo z něj prakticky jediné a sice jméno, Ptáčník. Tajemný muž, co sází stromy. A ty stromy umí oživnout. Babačan tak nějak taky ožil, asi mu to je blízké, tahle magie stromů. Ale ožil tak nějak obezřetně. Jen se teda ukázalo, že pod tím rozdrčeným vozem zůstal podobně rozdrčený Nostrilla. S dávkou cynismu by se dal vymyslet epitaf, něco jako – A tolik k našim dvěma úkolům, jeden se vyřešil sám, popojedem.

Popojeli jsme. Do další vesnice, do Salaru. A zase to jméno Ptáčník. Je tu pro něj připravená nevěsta. A vůbec mu vděčí za mnohé. To kvůli námělu, co zničil obilí. Trošku se vkrádá na mysl, že to spolu dost možná nějak souvisí, ale to bude řešit Kalivoda, až se ujme vlády. A tak jsme se dostali až k hradu Vrábel. Cíl naší cesty.

Vesta, zneviděn, se vydal na průzkum. A donesl zprávy o tom, že jsou na hradě ozbrojenci. Počtem odpovídající zhruba našemu. A že tam rozhodně nemá co dělat. No bodejť, Kalivoda byl u nás. A tak jsme se vydali dobýt hrad. V osmi lidech proti asi tak deseti. Už se mi zase na jazyk dere slovo komické. Nejt o kejhák. A tak vznikla záchodová četa. Čili plán, že se neviditelní hobiti, vydají hajzlikama do lůna hradu a sehrají diverzní roli útokem odzadu. A Nif bude hosen, odborně teleportován, na přední hlídku a tím se zbytku otevře prostor a tak hrad dobijeme. Tak se i stalo a hrad byl náš. K tomu několik zajatců. A zásoba psího masa.

Zanzil”.

„Co je s Nifem?“, ukázal Darghaz na barbarovo tělo ležící v objetí mrtvých ghúlů.

„Mrtvej...”.

Erich Stříbrňák vytrhl z pochvy nůž a jal se upírovi odřezávat hlavu.

Babačan si půjčil od Ieronýma lucernu a posvítil vůdci Nurnských do obličejů.

„Zírá. Těkaj mu voči“, usmál se druid, „Ghúlové ho zchromlí”.

Erich mlčky vyhrabal z tlumoku osikový kůl. Ieronýmovi se v zádech vynořil Zanzil Zabíječ Stryg.

„Je tuhej?”.

„Babačan tvrdí, že jen vochromenej”, utrousil Darghaz.

„Máme upíra...”, otočil se Erich na Zabíječe, „Upíra prvního řádu. Pojď mi říct, co si vo tom myslíš”.

„Řek bych, že to bude Chadur, když tu byl samotnej”, usoudil Zabíječ Stryg, „Chadur Kaerstag”.

„Támhle pod stropem je asi průlez”, ukázal Babačan zlatou hlavicí kladiva na vršek závalu, „Možná to tam bude slepý, možná ale ne...”.

„Puč mi to kladivo, Zabijáku”.

Babačan podal veliteli Komendy Nifovu zbraň a ten ji použil jako tlouk. Proklál dekapitovanému torzu hrudní koš.

* * *

Smutné ráno na ztichlém nádvoří upíří fortifikace. Příslušníci Komendy otřesení ze ztráty tří důležitých druhů a spolu se čtvrtým, o něž přišli ve Rmutném úžlabu, ochuzení o jediné dva průzkumníky, kouzelníka a nahlížeče sfér. Muže, který jako jediný z nich dokázal vymítat demony z postižených. Zbyl velitel Erich, nepostradatelný Zanzil a stopař Pochodeň. Nebyla to dobrá situace, zvlášť když nebylo nikoho, kdo by dokázal říci, co je za závalem. Tady, u Vydutého mostu, končily i popisy zprávy Objev. Zpráva se dále omezovala na pouhé spekulace o obrovském městě z bělostného kamene, stovkách až tisících nemrtvých žijících v něm a dvou věžích, tyčících se nad městem samým. Informace, na

nichž se nedalo stavět a tedy přijímat zásadní rozhodnutí. Muži Komendy přinesli své mrtvé a mlčky je dekapitovali. Ze zatloukání osikového kolíku se stal běžný rituál. Potom si Erich vzal stranou Nifova zástupce Otakára a oznámil mu, že Komenda se potřebuje zásadně uradit, co dál. A připojil se ke svým dvěma druhům, kteří už vyčkávali stranou u hradeb. Nurnští osířeli a čekali, až Nifovi povolí křeč svalů. Svalové zkoprnění trvalo nezvykle dlouho. Babačan zatím ošetřoval druhům rány. Ieronýmus něco pošeptal opici a zneviditelnil ji.

„Tak nám ta slavná Komenda nák dokomendovala, co?”, utrousil posměšně Otakáro, „Čekal jsem teda velkolepější věci, než tohle”.

Fenx Worna vybalil suchary máčené v hovězím loji a začal žvýkat.

„Myslíte si, že to zabalej?”, pohodil hlavou k mužům tiše debatujícím pod hradbami trpaslík Grub.

„Doufám, že ne...”, odpověděl Ieronýmus.

„Dyť jich neni ani do mariáše”, odušil Otakáro, „Bez nich by nám bylo líp”.

„Furt jsou to tři platný chlapi”, namítl Darghaz, „A nebejt jejich mrtvejch tady mohli být naši mrtví...”.

„Chlapi, který si myslej, že shrábnou kořist a my vostrouháme...”.

„Jo, tak pánové”, pronesl náhle slepý Ieronýmus, „Mám pár zvěstí z válečné porady...”.

A přiznal, že neviditelný opičák vzrušenou debatu Komendy sleduje a má tam ještě jedno želízko v ohni.

„Nif se konečně trochu začíná hejbat”, upozornil druid.

Teď ale všichni viseli na rtech Ieronýmovi. Ten řekl, že chlapi ze slavné Komendy přičítají smrt svých pardů na vrub civilistům, kteří svou zbrklostí měli vliv na užití odlišných taktik vedení boje, než jaké praktikovali dosud.

„Maj za to, že by se měli vrátit k původnímu účelu, k jakýmu nás chtěli použít”.

„A to má být co?”, zeptal se

opuštěn. Bylo tohle nějaké znamení? Pobrat co můžu a zmizet někam pryč. A zajistit si pohodlný život někde daleko, koupit důl a stát se váženým mužem. Ani bych pro to nemusel vlastně moc udělat, ti chudáci kolem mě se stejně dost možná nedožijí dalšího dne. Tohle mě postavilo před zásadní rozhodnutí. Probíral jsem všechny možnosti a důsledky svých možných činů. Bylo by to snadné, tak snadné.

Do prdele, sem Naglinoj, žádnéj sráč. Tohle byla sice divná rodina, ale přijala mě a já přijal jí. Moje Společensví. Moje kořeny a můj původ jasně říkal, kdo jsem a co musím udělat. Musím se o ně postarat a pomoci jim. A kdyby náhodou... tak to můžu řešit až potom, sbít hunt a vodtáhnout ho Liscannoru, kde je zakopu. Jednoho po druhém. Protože tohle, tohle smysl dávalo. Postarat se o všechno co bude třeba. A tak jsem si vybral Nifa, bytelnýho chlapa, jako pokusnýho králíka. Teplo u krbu, lektvar, čistá voda, pouštění žilou. Někaké mazání. Dalo se na něm lecos zkusit, aby se probral. Dobré bylo, že vykazoval základní známky života. To byl základ. Ale nic nepomáhalo. A čas plynul. Naštěstí se nikdo neukázal, žádnéj Pošťák, kroll nebo Švec z blízké vesnice. Nebo další nemrcouch či Lokvartův duch. A čas pořád utíkal, až se náhle objevil Vesta. Vesta, na kterýho sem úplně zapoměl, že byl pro posily. A ty s ním dorazili. Byl upřímně vyžděšený tím, co tu našel. Ale je to muž činu. Zaúkoloval setníka, co velel těm skoro třiceti chlapům, které sehnal na posádce aby se postarali o Vrábel a šel mi pomáhat s chlapama a Kalivodou.

Hranice - část sedmá

Jorchen Kierke

Pravidla Komendy Purigatos

Byli dva. Erich Krumm, statný muž ve stříbřitě zbroji a zasmrádlý vágus s kuním pohledem. Smraďoch se představil ako Zanzil Zabíječ Stryg a poté, co jej Erich onoho

devěťadvacátého sečna roku 1089 v hostinci U hrocha představil, víceméně převzal slovo. Bylo odpoledne, když ti dva přijeli koňmo od Nurnu. Přijeli nalahko, vpadli do hostince a nechali si zavolat Nurnské. Zanzil bušil do stolu a vykládal, jaké nepříjemné trable čekají ty, co se přidají ke Komendě Purigatos a zúčastní se operace Mlat.

„Operace Mlat?“, podivil se nakvašeně Vesta.

Byl vzteklý přesně od okamžiku, co se dozvěděl, že vrábelský správce nepojede s Nurnskými, ale že již před několika dny odjel sám a bez doprovodu zpátky do Meziřečí. Otmar, který hobitovi už takřkajíc přirostl k srdci, podle jeho mínění doslova hazardoval se životem a někdy se choval jako malé nezvedené dítě.

„Přesně tak“, potvrdil Zanzil, „Operace Mlat“.

A vysvětlil, že jméno bylo operaci přiděleno z Agerru. A g e r r s k é v e l e n í očekávalo, že operace Mlat, jíž se Komenda stane předvojem, bude rychlá a drtivá. Na tom byl postaven úspěch. Erich Zanzilovými ústy varoval, že ačkoli GKA uvolnila vojenský oddíl, očekávají se ztráty a to především ztráty na civilistech. Někdo namítl, že v horách se podle všeho žádní civilisté nenacházejí, ale Zanzil vysvětlil, že těmi civilisty jsou míněni Nurnští. Dával zcela nepokrytě najevo, že ačkoli si princ Teydrik přeje, aby členové Nurnské družiny stáli Komendě po boku, a Komenda přání korunního prince jako jeden muž respektuje, nemůže si Komenda Purigatos odpustit poskytnout Nurnským prostor vše dobře uvážit.

„Navíc jsou tu jisté zásady, kterým byste se museli podřídit. Jsou to zásady poměrně přísné a jejich dodržování je nekompromisně vyžadováno po každém muži bez výjimky“.

Zanzil učinil krátkou pauzu, aby se napil.

„Těm zásadám říkáme pravidla. Jsou to pravidla přežít“.

„Jaký jsou ty pravidla?“, osmělil se Babačan Borůvka.

Zanzil zamrkal kuníma očima.

zády. Borůvka přezbrojil na ferplí kopí. Zákeřný útok z týla doběhl a srazil se s Darghazem, tou dobou ještě plným sil. Ne nadlouho. Hodně práce vykonaly zářivé prskavce ze střel z proveniencí Komendy Purigatos. A s obdivuhodnou zručností metané a cílené výbuchy ohnivých hlín z rukou Fenxe Worny. Byly to hlíny vlastnoručně vyrobené Otakárem Vestou, hlíny vylepšené účinky vhnětených substancí proti nemrtvým. Ovšemže výbuchy postihly i vlastní řady, tlaková vlna si nevybírám. Ale účinek na nepřítele byl díky podstatě substancí značně umocněný. A nutno podotknout, že Fenx Worna volil cíl dopadu i v bojové vřavě s chladnou promyšleností. Zručný metač kamenů z šedovských ulic v dobách jeho dětství. Ieronýmus se v oblaku dýmu zhroutil, opičák se však neproměnil v hroudu roztrášeného rosolu a dál bránil tělo svého pána. Stvořitel byl tedy podle všeho dosud mezi živými. Darghazovi začaly docházet síly, ale dotírající krollí skelety udolal. Situace začala vypadat o něco lépe. Tedy do okamžiku, než se v zádech bojujících skupin zhmotnily přízračné bytosti. Upozornil na ně zoufalý výkřik Santary Tejla. Přízrak kouzelníka prolnul a Hubeňour, hrouťící se k zemi, nechápavě vytřeštil oči. Erich se okamžitě otočil po smrtelném výkřiku. Nic nedbal, že si tak odkryl záda. Zanzil se vrhl po přízraku, který spatřil za Vymítačem. Borůvka přezbrojil na kuši a nalepil se zády k zábradlí mostu. Nastal naprostý chaos, příslušníci Komendy se soustředili na přízračné bytosti a nepředpokládaně změnili pozice. Odkryli tak místa, s jejichž zajištěností počítali druzí. Na to bylo třeba nahodile reagovat. Bitva pozbyla řádu a stala se šíleným mumrajem, v němž se zhroutil Darghaz, Gorlen Klet' a Kraboch Vymítač. Jako poslední se bezvládně zhroutil Fenx Worna. Babačan přezbrojil na kopí. Přízraky nakonec pod náporom útoků vysublimovaly, pohltit je vzduch naplněný řevem a burácením Aydarry. Z posledních sil si zbylí Gwendarroňané poradili se zbytky krollích ozbrojenců notně oslabených výbuchy. Bylo po boji, tedy po boji tady, před hradbami. Zanzil s Nifem doběhli k bráně,

zavřeli vrata a zapřeli se o ně.

„Nalejte do nich lektvary!“, křičel Otakáro a vytahoval z batohu flakóny s obsahem, jenž by měl člověka v bezvědomí postavit na nohy. Na nohy klátivé, ale schopné alespoň nějakého pohybu. Babačan Borůvka po nabízených lektvarech hrábl a začal obíhat padlé. Zvrátit hlavu nazad, silou rozevřít čelisti, ukousnout špunt, nalít, zemlelce cvičeným chvatem násilím posadit, aby to nevyteklo kolem. Tohle znal, tohle zvládal dobře. Většinou mu byl odměnou tristně nechápající pohled dotyčného, ty pomalu se rozevírající škvírky odkrývající bělma, vlhký kašel, někdy dávení či výtrysk blitek. Na zvrátky si dával pozor, mechové brnění šlo špatně čistit. Vlastně bez porušení podstaty látky zcela vyčistit z chlupatého brnění skvrny jakéhokoli původu bylo zřehla nemožné. U Gorlena Kletě musel druid konstatovat smrt. Byl studený jako rampouch. Přízraky z něj vysály život a už se nezahřál. Žádné škvírky, žádný kašel. Účinky lektvaru vyšly naprázdno.

Nif s Erichem drželi bránu a sledovali druidův tanec mezi těly. Darghaz klečel na všech čtyřech a dával.

„Mrtvej...“, oznámil Babačan, „Přišli jsme vo kouzelníka...“.

„Slepejš?“, zvolal Zanzil Zabíječ Stryg.

„Ne... Ten druhej... Hubeňour...“.

„Santara Tejl!“, přeběhl Erichu Krummovi po tváři stín.

Poslední obětí byl Kraboch Vymítač. Všichni tři zesnulí byli příslušníky Komendy a duch je opustil svorně zákeřným útokem přízraků. Z původní Komendy zůstali naživu pouze Erich, Zanzil a Ramull, řečený Pochodeň. Ze země se sbíraly zoufalé mátohy přeživších. Ramull Pochodeň se nabídl se základním ošetřením a přidal se i Babačan. Všichni cítili, že pevnost není dobytá, že to nejhorší je zřejmě teprve ještě čeká.

Nif s Erichem vpadli branou, kterou otevřel Darghaz. Lovec krollů se dál rozhodl držet vzuadu, byl na tom bídě a velice dobře si uvědomoval, že Harr Ghned už k němu

Zanzil se do pravidel, ač jich většinu předkládal, poněkud zamotal a vyhlásil další pravidlo, které popíralo pravidlo o rozdělování hlídek za temných nocí, totiž pravidlo o tom, že Komenda Purigatos se přesouvá výhradně v noci. Když praktický Darghaz Zanzila na tento očividný rozpor upozornil, muž s kuním pohledem vysvětlil, že se nejedná o přesuny noční, ale o velice časné ranní budíčky, to jest budíčky ještě za tmy.

„Aby bylo jasno, pohybujeme se vod tmy do soumraku”.

Pravidlo devět vlastně nebylo pravidlem. Zanzil řekl, že se nakonec každého zeptá, zda je ochoten takové utrpení podstoupit a pokud ochoten nebude, nebude se jednat o žádnou hanbu.

„Odmítnutí po důkladným rozvážení všech pro a proti není žádná hanba”, zamrkal kuníma očima Zanzil Zabíječ Stryg a skrze tenké rty vyloudil cosi jako úsměv.

Potom se Zabíječ počastoval mocným hltm a bylo vidět, že už je trochu ožralý. Erich vysvětlil pravidlo desáté - žádné tituly, na což mu Babačan, který si jako jediný z Nurnských činil podrobné poznámky, odvětil, že tímhle pravidlem zákony Komendy začínají.

„Pravidlo jedna je stejný jako pravidlo deset!”, nenechal se vyvést z míry Erich Krumm, „Porušení jednoho nebo druhého pravidla značí porušení vobou, a teda nasnadě dvojnásobnej trest”.

„To mi dává smysl”, přitakal muž s přezdívkou Magistr.

Potom Erich přednesl pravidlo, které opět rozumělo lokál. Komenda Purigatos, a tedy i Nurnští, totiž pracuje zadarmo a nikdo jí za odvedenou práci nepoděkuje. Tak to je. Nurnským došlo, že Komenda podle všeho není nijak přímo placená a že žije z kořisti, to jest zabaveného majetku po temných bytostech a jejich přísluhovačích. A podle pravidla číslo dvě na kořist Nurnští neměli nárok.

„Zadarmo já prostě nehnu ani brvou!”, vykřikl nakvašeně trpaslík Grub.

„Chápu tě”, plácl ho po rameni Zanzil Zabíječ, „Sám bych se nezachoval jinak. Vlastně naivní vochtu některých tady

kolem zadarmo zhebnout nechápu”.

„Máme poslání!”, zařval pan Vesta a vysloužil si Zanzilův úšklebek a vysvětlení dvou pravidel číslo dvanáct.

První pravidlo dvanáct, tomu rozuměl i takový Darghaz.

„Žádný ženský”, bouchl Zanzil do stolu, „Ani v bandě, ani na tajno po hospodách, prostě nikde. Ženský nosení smrt!”.

Druhé pravidlo číslo dvanáct se smrti dotýkalo velice úzce. Kdo chcepne, zůstane ležet a nikdo mu na hrobě nezahraje. Protože žádný hrob ani nebude. Tomu Nurnští rozuměli velice dobře. Kdo padne, bude obrán a ponechán rozkladu. Vzhledem k místům, kam měli namířeno, se dalo předpokládat, že ostatky budou zohaveny přinejmenším dekapitací. Fenx Worna si troufl zeptat se nahlas a muž s kuním pohledem přikývl. Co se tím slovem myslí, bylo třeba Darghazovi správně volenými slovy vysvětlit, ale barbar pochopil velice záhy a dokonce se zdálo, že chápe nejvíc ze všech, proč je uplatňování takového pravidla naprosto nezbytné.

„Aspoň budou uši”, vycenil zuby Darghaz.

„Není mezi náma jedinej kroll”, podotkl Fenx.

„Aha...”.

Trinácté pravidlo pravilo, že přidělení vojáci poslouží jako živé štíty. Toto pravidlo znamenalo, že s vojáky se v operaci Mlat skutečně počítá a že vzniklo speciálně pro operaci Mlat. Také se z něj dalo odhadovat, k jakému účelu budou využití Nurnští. Nif se zeptal, kde je zbytek Komendy s vojskem, načež mu Erich opětoval, že Komenda buduje základní tábor, tak řečené sraziště nedaleko od Nurnu, a že vojsko se ke Komendě přidruží až v Naglinu.

„Máme tady pravidlo poslední”, řekl unaveně Zanzil, „Pravidlo, který nařizuje nocovat bez vohně a světla”.

„Myslím, že už to tady někde bylo...”, listoval poznámkami Babačan Borůvka.

„Ty už mě, Zabijáku, neser!”.

Erich Krumm se postavil a pravil, že Nurnští už slyšeli všechno potřebné a teď je

museli chtít nechtě přenocovat”, řekl Otakáro Vesta.

„Bez hlídek”, doplnil Gorlen Klet, „Na zajištění bezpečí už nezbyly síly. Zvadli jsme jako mimina a doufali, že se ještě někdy probudíme...”.

„Takže ten Vydutej most je asi jak daleko?”, zeptal se Zanzil.

Pyrofor odhadl, že asi tak osm hodin pochodu. Erich Stříbrný rozhodl, že se Komenda přesune na dochozí vzdálenost čtyř hodin. To bude téměř večer. V noci, není-li zbytí, Komenda Purigatos neútočí. Kumpanie rozbije ležení a přenocuje. Ve tři hodiny ráno Erich Krumm vyhlásí budíček a postaví muče do útočné formace.

„V sedm hodin provedeme útok na Vydutej most”, rozhodl velitel Komendy Purigatos.

Flašinetáře Ieronýma obestřely černé vize. Neřekl nic. Opice na jeho rameni však dobře rozpoznala stvořitelovo zlé rozpoložení. Vycenila zuby a hněvivě se zašklebila.

* * *

Stopy děsivého zápasu o život byly ve šterku patrné i pro necvičené oko. Všude vládlo ticho, v dále už bylo vidět denní světlo a tmavá hradba obranného přepažení. Muži došli až k bráně a opět došlo na Fenxe. Ten už zeď jednou zdolal a věděl, co ho čeká, i jak otevřít bránu. Vyhodil kotvičku přes zeď a svižně se vyhoupl po laně na její hřeben. Rozhlédl se a zmizel. Zvuk odsouvané závory byl takřka slyšitelný. Otevřela se pravá věž a v ní se objevila Fenxova hlava.

„Vopatrně”, zašeptal kudůk, „Na mostě je hromada kostí... Bojím se, že se hne...”.

Druzi opatrně a v naprosté tichosti prošli branami a popatřili na obrovskou haldu kostí na úpatí zvihajícího se mohutného oblouk mostu. Přízvisko Vydutý padlo mostu jako poklice na hrnec. Díky úctyhodné míře jeho vydutosti nebylo možné z místa, kde druzi stáli, dohlédnout na druhou stranu soutěsky, konkrétně ke vstupu do pevností, kde očekávali nepřítelé. Hřmotné dunění vod Aydarry pohlcovalo veškeré zvuky, což hrálo pro Komendu Purigatos, ale také proti ní.

Erich si vyžádal dobrovolníka na průzkum. Nepřihlásil se tradičně nikdo. Tam, před nimi, číhala sama Smrt, smrt v zosobněné podobě.

Zanzil Zabíječ Stryg napřáhl směrem k valu z kostí virguli. Odušil, že si myslí, že jde jen o improvizovaný obranný val, o nic víc.

„Potřebuju se na tu hromadu dostat”, pravil Erich a obrátil se na Santaru, „Je to jasný?”.

„Jasný...”.

„A potom Hubeňour transferuje někoho z vás...”, prohodil k Nifovi.

Bouřlivák přitakal a určil trpaslíka Gruba. Grub odevzdaně pokrčil ramený.

* * *

Stříbrný Erich se zhmotnil na hromadě kostí a s mečem v náprahu strnul. Potom zasunul zbraň do pochvy, vztyčil zaťatou pěst a ukázal k mostnímu hřebeni. Zanzil zvedl ruku, že pochopil.

„Jeden náš, jeden váš”, prohodil Zabíječ Stryg směrem k Nifovi.

Santara sáhl Grubovi na rameno a ten vmžiku vapisoval. Příslušníci širší Komendy Purigatos se u Santary Tejla stavěli do řady a sledovali, jak se daleko před nimi Erich Krumm opatrně sesunul po kostech a zmizel jim vzápětí nakrátko z dohledu. Spatřili ale Gruba, nabíječícího kuši a opatrně našlapujícího, aby se nepropadl a nezůstal uvězněn v troskách polámaných hrudních košů. O chvíli později bylo lze spatřit velitele Komendy s trpaslíkem v závěsu, kterak přikrčení a krytí vysokým mostním lemem přebíhají až téměř k vrcholu oblouku. Tam zalehli a zbytek, jenž je dělil od nejvyššího bodu hřebene, proplazili. Vyslali znamení, že situace je pod kontrolou a Zanzil signál opětoval. Z dalšího gesta Zabíječ pochopil, že nepřítel je v dohledu, ale netuší.

„Vyklidíme v těch kostech průlez”, otočil se Zabíječ na Nifa, „Aby bylo kudy zdrhat”.

„Jo”, přitakal vůdce Nurnských a ukázal na Borůvku a Fenxe.

„Vy dva pojďte za mnou...”.

* * *

Trojice odklízečů, doplněná

klacku”.

„Vo jakým klacku?”.

„Virgule... Prohlídka...”.

„Pravidlo číslo čtyři”, vzpomněl si Borůvka.

„Správně, Zabíjáku”, pochválil druida Zanzil, shýbající se k batohu, „Vším jsem si hned, že jseš vnímavý chlap”.

Zanzil objel Babačana virguli jako prvního a spokojeně se usmál. I v té tmě připomínal hledače pramene.

„Dobrá... Další...”.

Jediný, kdo neprošel Zabíječovou prohlídkou, byl Ieronýmus. Zanzilovi se nelíbil jeho batoh.

„Rozbal to!”.

„Co se ti nezdá?”, ohradil se Ieronýmus, ale skrze opičáka viděl, že spolupardí se k jeho obraně nechystají. Jen Nifovi poklesl pačmák trochu níž k opasku, avšak Vesta vůdci zavčas položil ruku na rameno.

„Rozbal ten bág, povídám!”.

procedil skrze zuby Zanzil, „Vysyp to své haraburdí na hromadu”.

Ieronýmus se podvolil a chtěl nechtě vysypal obsah batohu do jehličí. Zabíječ Stryg objel hromadu kouzelníkových věcí virguli.

„Co je tohle?”, houkl Zanzil a podal Flašinetáři černý hadr.

Ieronýmus prožmoulal látku a čichl k ní.

„To je plášt...”.

Byl to plášt, který Nurnští ukořistili v Pošťákově cimfe na Vrábělu a Ieronýmus jej koupil v dražbě. Nechal z pláště odpárat zlé znamení Kaerstagů, ale Zanzil přesto skrze chvějící se virguli vycítil v předmětném kusu oděvu něco nepatřičného.

„Tohle se zbavíš, jasný?”.

„Jo”.

„Jinak seš víceméně čistý... Nebylo v tom nic osobního... Ruku na to”.

A podal Ieronýmovi ruku na usmířenou. Napřažená pravice se nacházela v opičákově slepém úhlu, takže Ieronýmus minul.

„Ty seš slepej?”.

„Vod narození”.

„Tak voní s náma táhnou ne že civilové, voní s náma táhnou postižený civilové...”.

„Je tady ještě někdo slepej, hluchej nebo nějakým jiným způsobem chabrus?”, houkl suše do tmy Santara Tejl.

„Kromě Ieronýma ne...”, ozval se Nif Bouřlivák.

Nurnští si do vlhkého mechu rozložili houně a připravili se ke spánku.

„Ten slepec, to je špatný znamení”, otočil se na Kraboch Vymítač na Hezouna Šantu, „Tadle voperace Mlat smrdí krchovem, to ti povídám”.

„Zavři hubu a spi. Erich nás vykope ještě za tmy”.

„Nevim, co je to za nový móresy, vstávat takhle brzo a troubit budíček. Vždycky stál za tím, že morálka je hlavně vo pohodě... prostě nic neuspěchat...”.

„Teďko je to jinak, páč teďko sou tu voni...”, zašeptal Hezoun.

„Ale taky sme tu my a my máme náky návyky”.

„Tohle nevydržej dlouho. Vodpadnou, uvidíš...”.

„Chcít vedle sebe - jak na to ten Kleták přišel, u všech kostrounů pojebanejch?”.

„Zavři hubu a spi...”.

„Tak dobrou...”.

„Jo, dobrou...”.

Vojenský pluk

Naglinem Komenda takřka procválala osmého světna roku 1089 a Erich ještě před městem nařídil nezastavovat. Těm, co se po dlouhých nocích strávených po houštinách ve tmě o sušeném mase a potochu vodě těšili na noc strávenou v teple nějaké naglinské krčmy, plané naděje vysublimovaly jako pára nad destilační soupravou. Asi dvě míle za městem Erich Stříbrný zavelel sesednout a poslal Kletáka s Hezounem na průzkum severní části lesa. Nurnští už věděli, že hobit s kudůkem jsou nerozlučná dvojice, kterou velitel Komendy rád využívá na průzkumy terénu.

„Inu, tak to je...”, usoudil Otakáro Vesta jízlivě, „Primitivní národy holt používají primitivní prostředky...”.

Zabíječ Stryg se na hobita zle zamračil.

„Měli bysme jít”, rozhodl se uklidnit vášně Erich Krumm.

Komenda vyrazila opatrně po široké stoupající cestě, lemující skalní stěnu a zvyšující se sráz, dolů, kde trčela k obloze netečná nakládací soustrojí, hromady opracovaného kamene a nehybná torza kostlivců. Zanzil se skrze virguli ujistil o jejich bezduchosti. Ani Otakárovův meč nevykazoval žádné známky světélkujícího chvění. Hobit potvrdil to, co dříve usoudil průzkum. Totiž že kosterních ostatků tam dole je už od pohledu podezřele málo.

„Někam se museli podít”, zamumlal polohlasem, „Ale kam?”.

„Uvidíme...”.

pronesl Nif.

Ramull Pochodeň se rozmáchl a hodil Šantovu hlavu tam dolů. Padala jako nebeská vlasatice s dlouhým vlajícím chvostem. Potom dopadla.

„Myslím, že támhle sou další vrata”, ukázal Erich Krumm před sebe.

„To je konec Rmutného žlebu”, odvětil Otakáro, „Za vratama je prostora a vstup do horní galerie voken po stranách rokle. Dál už vede jen jediná štola...”.

„Úžlab...”, namítl suše kouzelník Santara, „Tohle místo se jmenuje Rmutnej úžlab...”.

„Tam bysme mohli rozbít ležení”, rozhodl Erich.

Nurnské více než muže Komendy překvapilo, že vrata zela zavřená a zajištěná z opačné strany. O odsunutí závory se postaral Ieronýmus a vysloužil si Santarův obdivný pohled. Za vraty bylo čisto, hraničáři ohledali stopy a usoudili, že Rmutný úžlab byl stižen hromadným exodem kostlivců a důlních povozů.

„Kaerstagové se připravují k obraně”, usoudil velitel Komendy, „Stahují všechno, co stojí za řeč. Musíme se vyspat”.

„To je dobře”, usmál se Santara Tejl, „Jsem úplně vyčerpaný. A to jak fyzicky, tak

především psychicky, jestli mně chápete...”.

„Jsem na tom stejně”, přikývl Ieronýmus Flašinetář.

Psychické vyčerpání kouzelníka znamenalo jediné - že už nemůže kouzlit. A to byl další důvod, proč bylo nutné si odpočinout. Kouzelníky druzi potřebovali, zvláště při vědomí, co na ně čekalo tam vepředu. Tam u Vydutého mostu. Otakáro Vesta zašátral v torně a podal Hubeňourovi několik útržků pergamentu napuštěného čímsi žlutým, co připomínalo žluté máslo.

„Co to je?”.

„Papírky...”.

Otakáro pyšně vysvětlil, že když ty lístky rozmoulá v dlani, rozsypou se v prach a přejde mu do těla část v nich vázané energie.

„Říkám tomu papírky. Podpoří tu tvou psychiku, víš?”.

„Nepotřebuju žádný komediantský šmrání pod lopatkama”, ohradil se Santara Tejl, „Já se potřebuju vyspat a podstoupit meditaci, rozumíš!”.

„No tak to pardón”, ohradil se Otakáro a otočil se ulazeně na kramfleku.

A tak se stalo, že se pyrofor přihlásil jako dobrovolník na průzkum toho, co čeká Komendu u Vydutého mostu. Stříbrný Erich Vestův nečekaný návrh kvitoval s povděkem a přidělil mu k ruce Gorlena Kletě, s nímž po Hezounově skonu beztak nebyla kloudná řeč.

Na Vydutém mostě halda kostí roste...

Ráno zavládla v ležení Komendy Purigatos pochmurná nálada. Průzkumníci se nevrátili. Ieronýmus pronesl několik temných varování a navrhl, jestli není na čase se vrátit a posílit řady o vojáky praporečnicka Lubiny.

„Nemůžem tam Vestu nechat”, oponoval Nif Bouřlivák, ale barbarův postoj byl dán spíše tím, že se mu přičilo pomýšlení mít toho nabubřelého agerského důstojníka opět nadosah.

Erich Krumm souhlasil. Komenda Purigatos neměla ve zvyku nechávat své příslušníky na holičkách.

„Máme své zásady...”.

posbalovat. Na cestě jsme jim nechali značku a je tam hlídka...”.

„Hlídku má Kavyl Šanta”, řekl Erich Krumm.

* * *

Šanta spatřil blížící se Lubinovu jízdu, obemýkající pomalu se kodrcající plachtový vůz tažený důlním poníkem, a vyběhl z houští. Zamával a zvolal, že je dovede do tábora Komendy Purigatos. Příjezd do ležení se stran vojáků GKA nesl v poměrně chladném duchu. Praporečník si podal ruku s Erichem a Nurnské přehlížel jako vzduch. Zato ti dva trpaslíci, důlní mistři, se přivítali bouřlivě s Grubem. Jak by také ne, Grub pocházel sice z Naglinu, ale dlouhá léta pracoval v Kroumeh, kde oba příšedší střelmistři žili. Ten osmiprstý si říkal Korhund Drhoš a v jeho pomocníkovi Grub důvěrně poznal jistého Kroba Hnědela. Toto nečekané shledání však bylo jedinou známkou vřelosti, k ostatním trpaslíci udržovali postoj spíše odtažitý. Padl soumrak, který přikryl nenávistné pohledy některých vůči jiným a naopak a Zanzil Krummovým jménem rozdělil hlídky. Té noci poprvé nebyly nataženy strunky, pravděpodobně kvůli těm novým. Otakáro vyhledal Ericha a odtáhl jej stranou. Tam se mu snažil vysvětlit, co je ten Lubina zač a že jeho výskyt v blízkosti barbara Nifa bude znamenat, že buďto zabije Lubina Nifa nebo Nif Lubinu, a nebo se oba dva utlučou navzájem. A že je naprosto nezbytné tyhle dvě výbušné entity rozdělit do nedozírna. Krumm nejasně pokýval hlavou a odvedl řeč na to, že sice také čekal vojáků víc, ale i tak jimi Komenda nepohrdne.

„Je to lepší, než do voka drát”, pravil Erich a nezakrytě Vestovi přiznal, že s vojáky počítá výhradně jako s živými štíty.

Otakáro Vesta navrhl, že by Nifa, ale i Babačana mohli od Lubinovy jízdy oddělit alespoň na cestu do Chodůru.

„Ve vopačném případě tam podle mýho nikdy nedojedeme a pobijeme se cestou...”, řekl Vesta a Erich přislíbil, že si to do rána nechá projít hlavou.

Když se ti dva vrátili do ležení, část mužů ležela shluklá kolem kulášového kotle a

do škrábání lžic o stěnu nádoby bylo slyšet Zanzilovo vyprávění o slavném tažení Komendy v pětasedmdesátém roce. Potom hubený Santara Tejl zmínil zprávu Objev a suše ji odsoudil jako vycucanou z prstu nějakým nýmandem, který jaktěživ nevytáhl paty z Nurnu.

„Zpráva Objev?”, zamyslel se Otakáro a učinil si závěr, že existuje ještě další dokumentace popisující řádění temných sil v centru pozornosti operace Mlat.

Možná se mohlo jednat záznamy erbetských výslechů toho soudce Brachta. Kdo ví. Nutno dodat, že na zprávu Objev přišla řeč od té doby ještě několikrát, ale nikdy v nějakých hlubších souvislostech.

* * *

Ráno si Grub Otakárovi postěžoval, že mu v noci praporečník Lubina vyhrožoval. „Normálně se ke mně připlížil, dejchnul mi do ksichtu a syčel, že mi zláme hnáty...”.

„A cos mu na to řek?”.

„Mlčel jsem jak zařezanej. Potom na mě plivnul a vodplazil se pryč”.

Otakáro Gruba pochválil, že se zachoval správně. Rozhodl se událost neprodleně nahlásit vůdci a potom i Erichovi Stříbrnému.

„Počkej”, zarazil hobita Grub, „Ještě něco...”.

Otakáro zdvihl obočí.

„Myslím, že si mě v tý tmě splet s Babačanem...”.

* * *

Když Otakáro převykládal vůdci, co se dozvěděl od Gruba, barbar se zasmušil. A přiznal, že dnes ráno jeho samotného Lubina sledoval, když šel močit, a že se tam v mlází pohádali. Lubina barbarovi nadával do hajzlů, vyptával se na Emmu a především na soudce Nostrilu. Vesta při té zmínce zbledl.

„Ani jsem se ho skoro nedotk”, ohradil se Nif, „Jen jsem ho trochu přiškrtl, aby tolik neřval...”.

„Ty jseš fakt neskutečnej...”.

„Ne, počkej”, chytil barbar pyrofora za rameno, „Rozešli jsme se každé po svejch, přísahám”.

Potom druzí ucítili na tvářích proud vzduchu a zaslechli suché klapání kostí. Jako by tisíce kostěných úlomků narážely o sebe a o kamenné zdi. Někdo v temnotě sprostě zaklel, podle hlasu Zanzil. Ozval se svistot tětív. A řev. Z temnoty vyhrzela záda Santary Tejla, jak překvapeně ustupoval vzad.

„Hubeňoure!”, zaječel Babačan Borůvka, „Rozbi tu tmu, Hubeňoure! Pro smilování lesních duchů, rozbi jí...”.

Nurnští se srotili kolem Nifa, který vši silou drtil jílec kladiva a mžoural před sebe, zda nerozpozná, kam tít a přitom netít do vlastních. Grub a Fenx strhli kuše ze zad a slepě zacílili. I ostatní se chystali k útoku, jen co bude zřejmé, kam útok vést.

„Tak Santaro!”, zařval druid znovu.

Santara Tejl se nadechl a zamumlal zařkání. Temnota ztratila svou intenzitu a obnažila zmítající se siluety příslušníků Komendy Purigatos, na pozadí denního světla z rokle, černé jako polité tuší. Muži se zmitali proto, že celou šíří chodby až ke stropu vyplňoval divoký vír plný úlomku kostí, které zvonily o zbroje a kamenné zdivo chodby. Grub se stáhl na schody a zahájil palbu, stejně tak Fenx Worna. Tady nešlo minout. Z Otakárovy pozice vyšlehl svazek blesků. Barevný přísvis vytryskl i z místa, kde stál kouzelník Ieronýmus. Světlo ozářilo Slepcevu tvář, stejně jako rozšklebenou mordu rezavého opičáka, protoplasmatického animalia, který byl kouzelníkovyma očima a určoval směr a pozici bezpečného zacílení. Babačan Borůvka složitě přezbrojil na ferplí kopí.

„Lokvartův přízrak!”, zasyčel Nif Bouřlivák a vrhl se k hranici víru.

To samé učinil i Darghaz. Kolem ucha mu nebezpečně prolétl Fenxův šíp. Boj byl vleklý, naplněný zvukem prašticích kostí a drněním tětív. Tu a tam černé zoufale tančící siluety dostaly barvu blesků, aby je zase pokryla čern. Vír se mezitím zmenšil a roztrojl, na což zareagovali i muži samovolným rozpadem do zápasících hroznů. Spíše už bránili holé životy, než cokoli jiného, promyšleného. Někdo tam vpředu upadl a už nevstal. Babačan Borůvka konečně zareagoval a vyslal svazek blesků. Ty si neomylně našly

Nifa a po jeho brnění se neškodně svezly do země. Nif pomyslel, jak je rád, že ho má, to brnění, které považoval za prokleté, brnění, kterému dosud více obětoval, než mu vracelo. Poslední dobou se ale karta obrátila. Nejdřív tam na vanškródské věži, a potom právě tady a teď. Výron energie dohasínající v drobounkých vlásečnicích žilnatiny barbarovi dodal na sebevědomí a řal o to srdatěji. Se vši vervou. Babačan přezbrojil na kuši a začal hledat šipku. Boj dohořel. Nejprve se rozpadlo reziduum kolem Ericha Krumma, potom to u Nifa s Darghazem. Komenda Purigatos i s civilisty ve svých řadách sevřela zbylé zhmotnění zlé energie do kleští. Došlo k rozetnutí pojících silovazeb, k definitivní vaporisaci.

„Kurma drát!”, zaklel Gorlen Klet’, „Hezoun je studeněj!”.

* * *

Stáhli se jako zbití psi po schodišti nahoru, do jedné z místností. Byl na ně bídný pohled, jak si tam v koutě vlhké prostory lízali rány. Gorlena Kletě muselo k padlému druhu pojit věru silné pouto, silnější, než jaké jej pojilo k ostatním příslušníkům Komendy. Klet’ák propadl zoufalství a přísahal Kaerstagům krutou pomstu. Kavyl Šanta byl jediný muž, o kterého přišli, ale nenadálost jeho skonu přinutila druhy přemýšlet, kde se stala chyba. Erich byl ztrátou tak konsternovaný, že přestal udílet rozkazy. Otakáro Vesta zažehl kahanec a přitom činil jizlivé poznámky. Darghaz byl bílý jako stěna, o niž se opíral.

„Nechybělo moc a posvačil jsem s Harr Ghnedem”, odušil barbar.

„Kdo to má bejt?”, zeptal se střelmistr Grub.

„Bůh boje”.

„Tak tole je teda ta slavná Komenda,jo?”, uchechtl se Vesta nad plamenem, „Tak tole jsou ty vobávané zabijáci nemrtvejch?”.

„Přál bych ti zažít pětasedmdesátéj, kecale”, zavrčel Zanzil z kouta, „Ucvrnk by sis do gatí, zažít jenom desátek toho, co jsme zažili my”.

„Nechte toho”, křikl Erich, „Nechte,

pokusové”.

„Jo... jsem si jistej”, utvrdil více sám sebe, než Pochodně, druid Babačan.

* * *

Cesta pohlčená zčernalým polem dovedla Komendu k Vanškrodu. Už od Ptáčníkova lesa bylo všem jasné, že v klášteře hořelo. Tenký pramínek kouře dosud stoupal k obloze a tam plízl do stran. Pochodeň promnul několik klasů a nahlas zkonstatoval, že v tomto detailu tedy zpráva Objev nelhala.

„I ve svojí zprávě jsem zamoření námelem zmiňoval”, ozval se Otakáro Vesta.

Zprávě Objev, jakožto jakýmkoli informacím padajícím z Nurnských, začali členové Komendy se vši vážností důvěřovat, až když dosáhli Vanškrodu samotného. Zanzil Zabíječ Stryg totiž skrze chvění své virgule okamžitě poznal, že za zdmi se ukrývají ostatky nemrtvých. Nif ukazoval kolem dokola a vykřikoval, za kterou zdí by měla být jak velká hromada kostí či zamřelých ghúlich trupů.

„A támdle jsme pobili ty psy”, ukázal Nif Bouřlivák.

Virgule se chvěla i ze spáleniště samotného. Všechny dřevěné domy, tedy především klášterní budovu s oltářem, někdo úmyslně zapálil. Muselo se to stát už před pár dny. Babačan s Ramullem obhlédli stopy a objevili otisky zanechané po jedné bytosti, a to zřejmě bytosti pěší. Žádné čerstvější stopy koní nebo povozu stopaři nenašli.

„Přespíme tady”, rozhodl Erich Krumm, „U toho vohniště”.

A nařídil zostřené hlídky a dvojitou linii strunek.

„Už uvěřili”, odtušil Ieronýmus.

* * *

„To je animálio, že?”, zeptal se večer u ohně Ieronýma Hubeňour.

„Jde vo to, kdo se ptá”, odvětil Slepý.

„Nedělej slepuchu... Vidiš skrzeva něj...”.

Ieronýmus se pořouchle usmál a pokrčil rameny.

„Dávej si na něj pozor”.

„Proč?”.

„Až budou hvízdát rachejtla a bílý střely, drž ho stranou, jinak voslepneš vopravdu. Až to začne hvízdát, bude to vážně mazec...”.

„Vřelej rukoutřas za varování, Santaro Tejle...”.

„Rádo se stalo...”.

* * *

Druhého dne Erich zcela ignoroval pravidlo o vstávání za tmy. Odjezd po desáté druzi kvitovali s potěšením. Jenomže uvolněné potěšení krátko vystřídala obezřetná nervozita, jež se na Nurnské přelila především z Ericha Krumma a Zanzila Zabíječe. Kumpanie, spleená ze dvou nepříteli dobře padnoucích dílů, zvolila velice opatrný postup. Stopaři co chvíli v lese ověřovali stopy, aby se ujistili, že skutečně Vanškrod zapálil osamocený jedinec. Nejspíš nesl něco těžkého na zádech. Ramull v lese u brodu přes lesní potok upozornil, že otlaky pat jsou podstatně hlubší než vlys zánártí. Tam, kde dotyčný přeskakoval přes peřejku, tomu bylo naopak a přískoky se jevíly být velice krátkými. Babačan s Pochodňovými závěry souhlasil. Nebylo jim co vytknout. A potom se roztroušení muži objevili v ruinách Chodůru. Babačan Ramulla upozornil na iluzorní mimikry, jež se budou nacházet vpravo za vsí. Ramull přitakal.

„Vim vo tom. Zmiňuje to zpráva Objev. Máme existenci anomálie potvrdit nebo vyvrátit...”.

„Je tam, uvidíš...”.

Jenže přelud byl pryč. Ze vsi se táhla štěrková cesta severovýchodním směrem ke skalám, do rozevírající se soutěsky.

„Bylo to tady, přísahám”, kníkl mechový druid nešťastně.

„Uvidíme...”, odvětil stroze Pochodeň.

Komenda Purigatos vhržela do útrobu skal, muži mlčky a opatrně kráčeli úžlabinou až tam, kde se začala rozevírat. Soutěska rozevřela chřtán a odkryla planinu s bělostnou nízkou pevností na jejím konci. Před pevností se motal pes. Motál se velice podivně.

„Bohové dobrotiví”, zaštkal Babačan, „To je muj Buk”.

„Jdi s tím vohně dál, Slepejší”.

„Cos našel?”, ozval se Grub.

„Vidím v tý změti doutnák...”.

Opatrně se jim podařilo prožezat k prvnímu návrtu a podezření se potvrdilo. Návrt byl napěchovaný výbušninou a vedla z něj zápalná šňůra. Jelikož těch šňůr mezi lepkavými vlákny bylo více, dalo se předpokládat, že pavučina ukrývá sáhy prostoru nacpaného černým prachem.

Vymítač strčil do návrtu ruku a přičichl k umatlaným prstům.

„Co si vo tom myslíš, trpaslickej?”.

„Vejbušnina dost nekvatitního provedení”, odtušil Grub, „Prach slepenej mazlákem nacpanej do děr. Dílo hochštaplera”.

„A teda taky nestabilní...”.

„To bych řek...”.

„Navíc jsou v tý mazanině zatuhlý hřebíky, nebo co”.

Oba alchymisté se sjednotili na nejprirozenějším vysvětlení, proč tady někdo tu pavučinu nastražil. Nejúčinnějším způsobem zbavení se takového neřádu bylo propálit se jím, to byla poměrně známá věc. A to by tady nedopadlo věru dobře. Vlastně se ti dva neshodli pouze na jediné věci. Vymítač byl přesvědčen, že tohle mělo odpálit chodbu v případě, že by někdo vstup objevil a dokázal jím projít. Grub zastával názor, že tohle bylo dílo osoby stížené naprostým šílenstvím a nemělo kloudný základ pochopitelný zdravým rozumem.

„Každopádně se budeme muset prosekat a dát si pozor na jiskry”, uzavřel Kraboch, „Jak ty návrtý vedou daleko?”.

„Asi padesát sáhů”, vzpomněl si Babačan Borůvka.

„Zajistíme to nejdřív tam vpředu”, rozhodl Erich Krumm, „A budeme postupovat proti sobě”.

„Může tam ještě něco bejt”, varoval Hubeňour.

„Právě...”, přitakal Erich, „Hlásí se někdo dobrovolně?”.

Nezdvihla se jediná ruka. Erich se tedy rozhodl nechat teleportovat Krabocha Vymítače.

„Zase já?”.

Santara Tejl položil Krabochovi ruku na rameno a trpaslík zmizel. Za chvíli se ozvalo jeho vzdálené volání, že vzduch je tam čistý. Erich Krumm ukázal na sebe a na Otakára Vestu.

„Hm”, odvětil Otakáro zachmuřeně.

Stříbrnému Erichovi se nedalo odmítnout.

Předpoklad Santary Tejla se naplnil. Duch vyhržel z pavučin a zaútočil, sotva se ti dva další stihli po podstoupeném transferu zorientovat a zaujmout pozici. Kraboch tou dobou už tušil, že vzduch až zas tak čistý nebude a bezhlavě páčil před sebe. Duch se soustředil především na Ericha s Vestou. Kraboch včas couvl hlouběji do chodby, kde zakopl o nějakou překážku a jeho palba ustala. Brzy se duch rozplynul, avšak tam, kde pronikl ke kůži protivníků, zanechal mrazivě bolestivá místa. Z té bolesti se zvedal žaludek.

„Je tady mrtvola”, ohlásil Kraboch Vymítač, když chřestění kovu utichlo nadobro.

Žena, jíž Otakáro nedokázal identifikovat, působila stejným mumifikovaným dojmem, jako ta na střeše pevnosti.

„Ženská v černým”, odtušil liscannorský alchymista.

„A taky pohryzaná...”, sykl Kraboch nenávislně.

„Kaerstagové”, pronesl Erich Stříbrný, „Cejtím je v kostech...”.

* * *

Prořezávání pavučin trvalo několik hodin, než se obě skupiny setkaly. Grub s Vymítačem si vyměnili poznatky ohledně návrtů a usnesli se, že nejlepší bude všechno tady kolem prolít vodou. Otakáro Vesta upozornil velitele Komendy, že asi dvě hodiny cesty odtud se nalézá ten Rmutný žleb, o němž se sáhodlouze rozeplal ve své zprávě, a že by bylo dobré, ještě než přijedou Lubinovi muži s naglinskými střelníky, zjistit, jaká síla se ve Žlebu nyní nalézá. A přihlásil se, že průzkum je ochoten provést sám osobně. To však netušil, že vzpomínky na zprávu, označovanou jako Objev, se mu buďto

parátech. Ihned, jak Gorlen prošel branou, otočil se prý nemrtvý směrem k temnému loubí a vydal hrubě artikulovaný kvil.

„Je to ghúl druhýho řádu“, pravil Gorlen Klet, „V tom jeho skřeku tkvělo poselství. Zmizte pryč, budu se bránit. Chrílil to ze sebe pořád dokola“.

„Drží dřevec, říkáš?“, zeptal se Fenx Worna, „Nevypadal ten cápek náhodou jako venkovan?“.

„Možná... Asi jo...“.

„Vobživili mrtvolu Jáchyma z Luže...“, zaštkal Babačan.

„Byl tam ještě někdo další?“, zeptal se slepý Ieronýmus.

„Ne. Jenom ten ghúl na hromadě kostí...“.

Erich Krumm rozhodl o opatrném postupu směrem k bráně a rychlém vpádu do útrob pevnosti.

„Ta hromada kostrounů povstane!“, vykřikl Vesta, „Jsou jich tam stovky!“.

Ieronýmus ustoupil ke skalní stěně a opičák se mu vyšvihl na rameno. Bylo jasné, že Flašinetář se do útoku nepohne. A i v tvářích dalších Nurnských se zračilo všechno možné, jenom ne ochota k ráznému čelnímu šturmu. Erich pochopil, že s civilisty počítat nemůže, a rozdělil své muže do dvou křidel, vedených Kletákem a Hezounem. On sám se Zanzilem utvořili střed rozvolněné formace. A vyrazili soutěskou tam, kde se otevírala do planiny, na jejímž konci čněly bělavé kvádry pevnostní hradby. Nurnští druzi se drželi zpátky, s tasenými zbraněmi sledovali obezřetný a sehraný postup příslušníků Komendy Purigatos. Drželi se jim v týle, v bezpečné vzdálenosti, ale tak, aby byli schopni v případě nutnosti účinně přispěchat na pomoc a zároveň se nedostat do kleští nemrtvé mase, kterou předpokládali. Sledovali tichý postup obou křidel vpřed až k mostku, viděli Zanzila, jak odborným zrakem prohlédl mrtvolu psa a ukázal jednoznačné gesto, jež potvrdilo pravost Vestovy výpovědi. Křídla se na mostě spojila a zastavila se před branami. Jedna veřej zela pootevřená. Do temnoty průjezdu vpádl Zanzil Zabíječ Stryg s napraženou kuší, těsně následovaný Stříbrným Erichem, ozbrojeným

masivní stříbřitou čepelí. Z nitra pevnosti se ozval hrdelní výkřik, několik opakujících se chraplavých varovných vět. Vět vycházejících zdánlivě z kakofonického válce obludného flašinetu.

„Zmizte pryč! Budu se bránit! Zmizte pryč!“.

Průjezd pohltil Hezouna Šantu i Kletáka. Další se drali za nimi.

„Budu se bránit! Zmizte...“.

Potom hlas zmlkl a ozvalo se praštění kostí. Nurnští čekali, že teď se z brány vyhrne nespočetný dav rozkomíhaných kostlivců. Ale vyšel ven vyzábělý Santara Tejl a zamával, že vzduch je čistý.

* * *

V ohavném ghúlovi, zastřeleném a ležícím hlavou dolů ve svahu sopouchu z kostí, poznali Nurnští zbědované ostatky rybáře Jáchyma. Byl to on, o tom nemohlo být pochyb. Žádný jiný pohyb nezaznamenali. Stále ještě neviditelný Otakáro Vesta chtěl nechtěl musel potvrdit, že v kouzelném meči to necuká, nehučí, ani neopaleskuje neklidem z přítomnosti zlých sil.

„Tady jsem tenkrát stál“, ukázal Nif na bělavou haldu s kráterem uprostřed, „Tady mi šlo dost vo kejhák“.

„Tady nám šlo vo kejhák všem“, osmělil se podotknout trpaslík Grub.

Zatímco Nurnským vystávaly před očima ošklivé vzpomínky na den, kdy poprvé vkročili do Chodůrské pevnosti, členové Komendy se rozeběhli po okolních budovách. A byl to Zanzil, kdo na ploché střeše objevil podezřelý podivně scvrklé tělo nějaké ženy. Erich se hrnul po schodišti za ním. Otakáro si vzpomněl, že právě v oněch místech tehdy Nurnští zabili tu zrzavou ženskou, ženu, kterou ve své zprávě označil jako ženu v černém. A musel uznat, že když tenkrát pevnost opouštěli, její ostatky vypadaly zcela jinak. Ano, bylo to to samé tělo, ale neslo známky jakéhosi vysušení. Trup jako by implodoval sám do sebe, nenesl žádné známky rozkladu. Mrtvola zrzavé lýtice působila dojmem rychlé mumifikace. A Zanzil to byl, kdo upozornil na podezřelé stopy pokousání v oblasti šíje. Otakáro Vesta té černé ženské

uťal hlavu a skopl ji ze střechy dolů. Erich Krumm se na ploché střeše vztyčil a připomněl, že zpráva Objev zmiňuje vstup do podzemí.

„Jdi ten vstup najít, Pochodni, a vem si někoho k ruce“.

„Štola je támhle vzadu“, zvolal Babačan Borůvka, „Dobře vim, kde...“.

Ale nevěděl. Tušil, že díra do skály tu někde byla, ale kde přesně, to už si zřetelně nevybavoval. Druid zavedl stopaře Ramulla do malé přilehlé rokliny, na jejímž konci stál starý vojenský stan. Díra do skály však nikde. Stopaři prohlédli stan i roklinu a ve vápenné drti se snažili vyčíst z fragmentálních stop co nejvíce. Kamenitý terén stopařskému umění nepřál, museli se spolehnout na vlastní úsudek a ze svých názorů učinit průnik, společný závěr. V zásadě se ale shodli, že ve stanu někdo žil a pohyboval se tu i před několika dny. Oba hraničáři se dohodli na dvou osobách běžného vzrůstu, našli i známky přípravy stravy, takže alespoň jeden z těch dvou musel být živý. Vůbec se jim ale nelíbil pach toho místa, proto přivolali Vymítače. A Vymítač si vyžádal stělmistra.

„Co vo tom soudíš?“, zeptal se Kraboch trpaslíka Gruba.

„Zbytky vejbušnin...“, odušil s vážnou tváří Grub, „A voskovanyho papíru...“.

„Vstup do skály tam ale žádnéj neni“, uzavřel hlášení veliteli Komendy Ramull Pochodeň.

„Hloupost!“ křikl Otakáro Vesta, „Nakreslili jsme to do mapy“.

„Do jaký mapy?“, chtěl vědět Zanzil Zabíječ Stryg.

„Do mapy, co je přiložená ve zprávě“, trval na svém nurnský pyrofor, „Bylo tam spousta map. Jako přílohy“.

„U zprávy Objev žádný plánky nebyly“, zavrtěl hlavou Erich.

„Já nemyslim zprávu Objev. Myslim tu mojí zprávu. Zprávu Otakára Vesty...“.

„Žádný plány ve zprávě nebyly...“.

„Tak to je asi někdo někam zasel...“, odušil Santara Tejl, řečený Hubeňour, „Nebylo by to poprvé ani naposledy“.

„Nemáte někdo aspoň nějaký

vobkresy?“, rozhlédl se Nif nervózně po ostatních.

Všichni Nurnští pohlédli na Babačana Borůvku.

„Já jsem ti, Otakáro, všechno dal. Všechny mapy...“.

„A já to přiložil k tý zprávě...“.

„Zpráva je jenom jedna. Objev. A tvrdím, že v nic přiloženýho neni“, trval si na svém Stříbrný Erich, „Možná třeba někdy bylo, ale neni“.

„Když je to teda vlastně asi jedna a ta samá zpráva“, zeptal se kudůk Fenx, „Proč jí vlastně říkáte Objev?“.

„Vojenský označení“, vysvětlil suše Santara Tejl, „Označení, jako třeba operace Mlat“.

„To chápu, ale proč zrovna Objev?“.

„Byla podepsaná jako O.B.J. Vesta. Takže Objev“.

„Proč ses tak zmateně podepsal?“, zkřivil ret Nif Bouřlivák.

„Pač je to grafomaniakální tvor“, odušil zasvěceně Ieronýmus, „Dělník pera...“.

„Vlezte mi s těma svejma kecama na záda!“, povolily Vestovi nervy, „Podepsal jsem tak, jak se jmenuju. Plnym jménem. Jmenuju se Otakáro Bořivoj Johan Vesta!“.

„Bohové dobrý!“, zachroptěl Darghaz, „Bohové dobrý!!!“.

„Zkusíme to tady prostopovat?“, otočil se Ramull Pochodeň na užaslého hobita v mechovém brnění.

„Jo, zkusíme...“.

A zanedlouho ústí do podzemní štolý objevili. Vlastně stopy, co mizely v šedé skále.

„Vim, vo co se jedná“, oznámil Babačan Borůvka později druhům, „Ale i když to vim, nejsem tím schopnej projít“.

Efekt, nebo jak muži Komendy říkali anomálie, který dříve zakýval cestu a ji obemýkající soutěsku vedoucí z rozbořeně vesnice k Chodůrské pevnosti, někdo vyvolal zde, u ústí štolý.

„Někde se tam vevnitř ukrývají“, odplivl si Nif Bouřlivák, „Skrejvaj se tam, ale my si pro ně dojdeme“.

„Jo, dojdeme“, přitakal Babačan